

AT SE DET GODE I ALT

**... Måske hader I noget, selvom det er godt for jer,
og måske elsker I noget, selvom det er dårligt for jer.
Gud har viden; men det har I ikke.
(Surat al-Baqara: 216)**

HARUN YAHYA

September, 2002

(c) ALL RIGHTS RESERVED
SEEING GOOD IN ALL
HARUN YAHYA
Edited by: David Livingstone

ISBN No.: 81-7231-404-3

Edition: 2002

Published by Abdul Naeem for
Islamic Book Service
2241, Kucha Chelan, Darya Ganj, New Delhi - 110 002 (INDIA)
Ph.: 3253514, 3265380, 3286551 Fax: 3277913
e-mail: ibsdelhi@del2.vsnl.net.in & ibsdelhi@mantraonline.com
website: <http://www.islamic-india.com>

OUR ASSOCIATES

Islamic Book Service Inc.
136, Charlotte Ave, Hicksville, N. Y. 11801, U.S.A.
Tel.: 8700-427, Toll Free: 8662424135

Al Munna Book Shop Ltd.
P.O. Box-3449 Sharjah (U.A.E.), Tel.: 06-561-5483, 06-561-4650
Branch: Dubai, Tel.: 04-43529294

Zainab Foundation
Al-Baraka House, 18-20, Park Street, Slough, Berkshire,
SLI IPD, England, Tel: 533-511

Sartaj Company
P.O. Box-48535, Qualbert-4078, South Africa, Tel.: 305-3025

Printed at:
Noida Printing Press
C-31, Sector 7, Noida (U.P.)
Ph.: 91-4528211

All translations from the Qur'an are from "The Noble Qur'an: a New Rendering of its Meaning in English"
by Hajj Abdalhaqq and Aisha Bewley, published by Bookwork, Norwich, UK. 1420 CE/1999 AH.

Website: [http:// www.harunyahya.com](http://www.harunyahya.com)

E-mail: info@harunyahya.com

OM FORFATTEREN

Forfatteren, som skriver under forfatternavnet HARUN YAHYA, blev født i Ankara i 1956. Efter han blev færdig med sin børne- og ungdomsuddannelse, læste han kunst på Istanbuls Mimar Sinan University og filosofi på Istanbul University. Siden 1980'erne har forfatteren udgivet mange bøger om politiske, trosrelaterede og videnskabelige emner. Harun Yahya er kendt som en forfatter, der har skrevet meget vigtige værker, som viser evolutionisternes bedrag, deres påstandes ugyldighed og de mørke forbindelser mellem darwinisme og blodige ideologier som fascisme og kommunisme.

Hans forfatternavn består af navnene "Harun" (Aaron) og "Yahya" (John), til minde om de to ærede profeter, som kæmpede mod mangel på tro. Profetens segl på forsiden af forfatterens bøger har en symbolsk betydning, som svarer til deres indhold. Seglet repræsenterer Koranen, den sidste Bog og Guds sidste ord, og vores Profet, den sidste af alle profeter. Under Koranens og Sunnaens vejledning, gør forfatteren det til sit hovedformål at modbevise alle de fundamentale principper i ugudelige ideologier og at få "det sidste ord" for fuldstændig at lukke munden på de indvendinger, der findes mod religion. Profetens Segl, som opnåede ultimativ visdom og moralsk perfektion, bruges som et tegn på hans intention om at få det sidste ord.

Alle disse værker af forfatteren drejer sig om et fælles mål: at formidle Koranens budskab til folk og dermed opfordre dem til at overveje trosrelaterede spørgsmål, såsom eksistensen af Gud, Hans enhed og det Hinsides, og at fremvise de affældige grundlag og perverterede handlinger hos ugudelige systemer.

Harun Yahya har en stor læsergruppe i mange lande, fra Indien til USA, England til Indonesien, Polen til Bosnien, og fra Spanien til Brasilien. Nogle af hans bøger er tilgængelige på engelsk, fransk, tysk, italiensk, spansk, portugisisk, urdu, arabisk, albansk, russisk, serbokroatisk (bosnisk), polsk, malaysisk, uygur tyrkisk og indonesisk, og de er blevet nydt af læsere over hele verden.

Værkerne er dybt værdsat over hele verden og har været med til at hjælpe mange folk med at finde sin tro på Gud og mange andre til at opnå dybere indsigt i deres tro. Den visdom, og den oprigtige og letforståelige stil, der bruges, giver disse bøger et særligt touch, som direkte rammer enhver, der læser eller undersøger dem. Disse værker er immune overfor modsigelser og karakteriseres af egenskaberne af hurtigt effektivitet, bestemte resultater og unægtelighed. Det er usandsynligt, at de, der læser disse bøger og tænker seriøst over dem, kan fortsætte med oprigtigt at være fortalere for den materialistiske filosofi, ateisme eller enhver anden perverteret ideologi eller filosofi. Selv hvis de fortsætter med at støtte det, vil dette kun være en sentimental insisteren, siden disse bøger har afkræftet disse ideologier helt fra deres grundlag. Alle nutidige bevægelser af nægttere er blevet ideologisk bekæmpet i dag, takket være samlingen af Harun Yahyas bøger.

Der er ingen tvivl om, at disse egenskaber stammer fra Koranens visdom og klarsyn. Forfatteren er bestemt ikke stolt af sig selv: han ønsker blot at tjene som en hjælper i ens søgen efter Guds sande vej. Endvidere søges ingen materielle goder ved udgivelsen af disse værker.

Når man overvejer disse fakta, udfører de, som opfordrer folk til at læse disse bøger, der åbner hjertets "øjne" og vejleder dem til at blive mere hengivne tjenere af Gud, en uvurderlig tjeneste.

Det ville blot være spild af tid og energi at udbrede andre bøger, som skaber forvirring i folks sind, fører mennesket til ideologisk kaos, og som tydeligvis ikke har nogen stærke og præcise effekter af at fjerne tvivlen i folks hjerter, hvilket også bekræftes af tidligere erfaringer. Det er tydeligt, at det er umuligt for bøger, der hellere vil understrege forfatterens litterære magt end at udføre det ædle mål at redde folk fra deres mangel på tro, at have en særlig stor effekt. De, som betvivler dette, kan let se, at Harun Yahyas bøgernes eneste mål er at overvinde vantrø og at udbrede Koranens moralske værdier. Den succes, indflydelse og oprigtighed, som denne tjeneste har opnået, manifesteres i læserens overbevisning.

En pointe må huskes: hovedårsagen til den fortsættende ondskab og konflikt og alle de prøvelser, størstedelen af folk gennemgår, er den ideologiske forekomst af vantrø. Disse ting kan kun blive afsluttet med en ideologisk bekæmpelse af vantrø og ved at sikre, at alle kender til skabelsesmiraklerne og Koranens moral, så folk kan leve efter den. Når man tænker over verdens tilstand i dag, som tvinger folk ind i en negativ spiral af vold, korrupsion og konflikt, er det tydeligt, at denne tjeneste må gives hurtigere og mere effektivt. Ellers er det måske for sent.

Det er ingen overdrivelse at sige, at Harun Yahyas bogsamling har indtaget denne førende rolle. Ved Guds Vilje, vil disse bøger være en måde, hvorpå folk i det 21. århundrede vil opnå den fred og lyksalighed, retfærdighed og glæde, som loves i Koranen.

Forfatterens værker inkluderer Den nye frimurerorden, Judaisme og frimureri, Globalt frimureri, Islam fordømmer terrorisme, Terrorismen: djævlens ritual, De katastrofer darwinismen har bragt menneskeheden, Kommunisme i baghold, Fascisme: darwinismens blodige ideologi, Den ”hemmelige hånd” i Bosnien, Bag kulisserne i Holocaust, Bag terrorismens kulisser, Israels kurdiske kort, Den politiske undertrykkelse i det kommunistiske Kina og Østlige Turkestan, Løsning: Koranens værdier, Islams vinter og dens forventede forår, Artikler 1-2-3, Satans våben: romantisme, Tegn fra kapitlet om Hulen på den Sidste Tid, Tegn på den Sidste Dag, den Sidste Tid og jordens bæst, Sandheder 1-2, Den vestlige verden vender sig til Gud, Evolutionens bedrag, Præcise svar til evolutionister, Evolutionisters brølere, Evolutionisters indrømmelser, Koranen benægter darwinisme, Omkomne nationer, Til mænd af forståelse, Profeten Musa, Profeten Josef, Profeten Muhammad (saas), Profeten Sulayman, Den gyldne tid, Allahs kunstværk i farver, Pragt er overalt, Vigtigheden af beviserne på skabelse, Sandheden om liv i denne verden, Mareridt om vantrø, At kende sandheden, Evigheden er allerede begyndt, Tidløshed og virkeligheden af skæbne, Materie: et andet navn for illusion, Den lille mand i tårnet, Islam og karma filosofien, Darwinismens mørke magi, Darwinismens religion, Evolutionsteoriens kollaps med 20 spørgsmål, Allah kendes gennem fornuft, Koranen fører vej til videnskaben, Livets sande oprindelse, Bevidsthed i cellen, En kæde af mirakler, Universets skabelse, Koranens mirakler, Design i naturen, Selvopofrelse og intelligente adfærdsmodeller i dyr, Slutningen på darwinisme, Dybe tanker, Påberåb dig aldrig uvidenhed, Det grønne mirakel: fotosyntese, Miraklet i cellen, Miraklet i øjet, Miraklet i edderkoppen, Miraklet i myggen, Miraklet i myren, Miraklet i immunsystemet, Miraklet i planternes skabelse, Miraklet i atomet, Miraklet i honningbienen, Miraklet i frø, Miraklet i hormonet, Miraklet i termitten, Miraklet i menneskekroppen, Miraklet i menneskets skabelse, Miraklet i proteinet, Miraklet i smag og duft, Hemmelighederne bag DNA.

Forfatterens børnebøger er: Vidundere i Allahs skabelse, Dyrenes verden, Himlenes pragt, Vidunderlige væsner, Lad os lære vores religion, Vores små venners verden: myrerne, Honningbierne som bygger perfekte kuber, Trænede dæmningsbygherrer: bævere.

Forfatterens andre værker om Koranen inkluderer: De grundlæggende koncepter i Koranen, Koranens moralske værdier, Hurtig forståelse af tro 1-2-3, Har du nogensinde tænkt over sandheden?, Vantros rå forståelse, Hengivet til Allah, At forlade samfundet af uvidenhed, De troendes sande hjem: Paradis, Viden om Koranen, Koran indeks, At emigrere for Allahs skyld, Hyklerens karakter i Koranen, Hyklerens hemmeligheder, Allahs navne, At kommunikere Koranens budskab og bestride den, Svar fra Koranen, Død Opstandelse Helvede, Udsendingenes kamp, Menneskets svorne fjende: Satan, Den største bagvaskelse: afgudsdyrkelse, De uvidendes religion, Satans arrogance, Bøn i Koranen, Evolutionsteorien, Vigtigheden af samvittighed i Koranen, Dommedag, Glem aldrig, Koranens tilsidesatte domme, Menneskelige karakterer i det uvidende samfund, Vigtigheden af tålmodighed i Koranen, Generel information fra Koranen, Den modne tro, Før du fortryder, Vores Udsendinge siger, De troendes barmhjertighed, Allahs frygt, Jesus vil vende tilbage, Skønheder præsenteret af Koranen for livet, En buket af Allahs skønheder 1-2-3-4, Ugudeligheden kaldet "hån", Prøvelsens mysterium, Den sande visdom ifølge Koranen, Kampen med irreligionens religion, Josefs skole, De godes alliance, Bagvaskelse mod muslimer gennem historien, Vigtigheden i at følge det gode ord, Hvorfor bedrager du dig selv?, Islam: den lette religion, Entusiasme og spænding i Koranen, At se det gode i alt, Hvordan fortolker de uvidende Koranen?, Nogle af Koranens hemmeligheder, De troendes mod, At være håbefuld i Koranen, Retfærdighed og tolerance i Koranen, Grundprincipper i islam, De som ikke lytter til Koranen, At bruge Koranen som vejledning, En lurende trussel: tankeløshed, Oprigtighed i Koranen.

TIL LÆSEREN

Grunden til, at et specielt kapitel er tilegnet evolutionsteorien er, at denne teori udgør basis for alle antipsirituelle filosofier. Siden darwinismen benægter skabelsesfaktummet og dermed Guds eksistens, har den gennem de sidste 140 år gjort, at mange folk har forladt deres tro eller er kommet i tvivl. Derfor er det en meget vigtig pligt, som er stærkt tilknyttet religionen, at vise, at denne teori er et bedrag. Det er essentielt, at denne vigtige tjeneste ydes til alle. Nogle af vores læsere vil måske kun finde muligheden for at læse en af vores bøger. Derfor synes vi, det er passende at give et kapitel til en opsummering af dette emne.

I alle forfatterens bøger forklares trosrelaterede spørgsmål i lyset af Koranens vers, og folk inviteres til at lære Guds ord og leve efter dem. Alle de emner, der omhandler Guds vers, forklares på en måde, så der ikke efterlades nogen plads til tvivl eller spørgsmålstejn i læserens sind. Den oprigtige, ligefremme og flydende stil, der anvendes, sikrer, at alle i enhver alder og fra enhver socialgruppe let kan forstå bøgerne. Denne effektive og klare fortællermåde gør det muligt at læse dem på én gang. Selv de, som stædigt benægter spiritualitet, påvirkes af de fakta, der gengives i bøgerne, og kan ikke benægte indholdets sandhed.

Denne bog og alle forfatterens andre værker kan læses individuelt eller diskuteres i en gruppe i en samtale. De læsere, som er villige til at få udbytte fra bøgerne, vil finde diskussioner meget nyttige på den måde, at de vil være i stand til at sammenligne sine egne refleksioner og oplevelser med hinanden.

Samtidig vil det være en stor service til religionen at bidrage til præsentationen og læsningen af disse bøger, som udelukkende er skrevet for Guds gode glæde. Alle forfatterens bøger er ekstremt overbevisende. Af denne grund er det for folk, der ønsker at formidle religionen til andre mennesker, en af de mest effektive metoder at opfordre andre til at læse disse bøger.

Det håbes, at læseren vil tage sig tid til at gennemse anmeldelserne af andre bøger på de sidste sider i denne bog og værdsætte det store kildemateriale om trosrelaterede spørgsmål, som er meget nyttige og en fornøjelse af læse.

I disse bøger vil du ikke, som i andre bøger, finde forfatterens personlige holdninger, forklaringer baseret på tvivlsomme kilder, stile som ikke overvejer respekt og ærbødighed over for hellige emner, eller håbløse, tvivls skabende og pessimistiske redegørelse, som skaber afvigelser i hjertet.

INDHOLD

INDLEDNING

AT SE DET GODE I ALT, DER SKER

HVORDAN DE UVIDENDE OPFATTER TING, DER SKER

HVORDAN MAN SER DET GODE I ALT, DER SKER

FOR TROENDE, FINDES DER GODT I ALT

TING DER FORHINDRER NOGLE FOLK I AT SE DET GODE

EKSEMPLER FRA PROFETERNES OG SANDE TROENDES LIV

GUDS LØFTER OG HJÆLP TIL TROENDE

KONKLUSION

EVOLUTIONENS BEDRAG

NOTER

Indledning

Hvis du kunne stoppe i et øjeblik og tænke over dit liv, ville du lægge mærke til, at alle dine minder, selvom de måske dækker over flere årtier, kun sammenlagt ville udgøre nogle få minutter af samtale. Det, du engang så som vigtigt, havde set meget frem til eller havde forsøgt at undgå, er nu alt sammen en del af fortiden. Hvad end, der stadig består af disse tanker og følelser, er kun minder.

Men i Guds syn kendes ethvert ord, du har sagt, og enhver tanke, du har tænkt. Efter døden, som kommer til at ske for os alle, vil det alt sammen blive udfoldet for os. Vores liv, som vil synes kun at have varet nogle få minutter, vil blive præsenteret for os øjeblik for øjeblik, uden at et eneste moment mangler. I Guds syn glemmes ingen detalje omkring dit liv.

Hvis du har brugt dit liv på at underkaste dig Guds absolutte suverænit i ethvert af livets aspekter, har accepteret formålet med Hans skabelse og derved anerkendt det gode i alle ting, og har været klar over den ultimative perfektion i enhver del af den guddommelige plan bestemt af Gud, så kan du være sikker på, at slutresultatet for dig vil være godt.

Det er fordi, at mennesket i dødsøjeblikket står over for to valg: hvis man har levet ved de værdier, Gud har proklameret, vil han opnå evig frelse. Ellers vil han lide evig pinsel. Den moral, gud kræver, Hans tjenere vedtager sig, er en følelse af taknemmelighed over for Ham i ethvert øjeblik, uanset hvad omstændighederne og forholdene er, og at have tro på, at der ultimativt er godt i alt, der møder os, ved at være klar over, at alt er fra Gud.

At acceptere alt, der møder os, at have tro på, at der er godt i alle tilfælde, om end det virker negativt, og at være taknemmelig for ethvert øjeblik er på ingen måde et uopnåeligt ideal. I stedet er det en sandhed, genkendelig gennem en forståelse af Guds storhed og ophøjethed. Man behøver kun at kende sin Herre, Skaberen af denne verden og enhver omstændighed i sit liv, og at være taknemmelig over for Ham af den selv samme årsag.

Fra det øjeblik, hvor en person åbner sine øjne for verden, er det Gud, Som bestemmer enhver hændelse, der finder sted i hans liv. Gud er den almægtige, alvidende og retfærdige. Alt er skabt af Gud i overensstemmelse med en plan og for et guddommeligt formål, ligesom Han siger i et vers i Koranen, **”Alt har Vi skabt tilpas.” (Sura al-Qamar: 49)** I lyset af Guds uendelige magt og overlegenhed er mennesket blot et svagt væsen. Uden Guds velsignelse kan han ikke overleve. Gennem sin evne til at forstå og rationalisere kan et menneske kun forstå realiteterne til den udstrækning, hans Skaber tillader ham. Når dette er tilfældet er det et fundamentalt krav for os alle sammen at underkaste os Guds uendelige visdom og det guddommelige formål, Han havde skabt i alle ting. Uanset hvad vi så oplever i livet, må vi huske på, at Gud er den Suveræne Herre af hele universet, at Han ved, ser og hører det, vi ikke kan, at Han kender til alt, selv det der finder sted eller sker uden, at vi er klar over det, og derfor må vi indse, at det er Gud, som gør, at enhver hændelse finder sted ifølge et guddommeligt formål: for vores egen gode.

At stole på denne sandhed burde inspirere os med et bedre livssyn, hvorved vi er taknemmelige for alt, der sker for os. Med andre ord vil en person prøve at finde det ”gode” i alt, han hører, i ethvert syn han ser, i enhver hændelse han oplever, kort sagt i hvert øjeblik af sit liv, og derved opnå en rigtig forståelse for meningen med dette liv. Ved at træffe det rette valg mellem de, der tilbydes ham, udtrykt i Koranen som **”Vi ledte det ad vejen, hvad enten det var taknemmeligt eller utaknemmeligt” (Surat al-Insan: 3)**, vil mennesket ved Guds Vilje opnå det suveræne slutresultat, som er evigt liv i Paradis.

Formålet med denne bog er at fremhæve skønheden i levende ting med den anerkendelse, at der godt i ethvert øjeblik, man oplever, og enhver hændelse, man støder på, og at minde os selv på de velsignelser, et sådant livssyn bringer, både i denne verden og videre. Ligeledes kan denne bog, ved at vise, hvad der hindrer en person i at se disse gode ting, muligvis hjælpe til at redde folk fra at bukke under for en tankegang, der modsiger islam. Denne bog er skrevet for at opfordre mennesket til at vedtage sig de sande moralske principper, hvorved han vil sige ”Der findes godt i dette”, ikke blot med ord men med sit hjerte, og udvise tålmodighed over for vanskeligheder med dybfølt underkastelse og taknemmelighed i stedet for blot at udholde situationen. For at minde hinanden om perfektionen ved den skæbne, Gud har bestemt, er at opfordre alle troende til at nyde glæden ved at underkaste sig Hans uendelige visdom.

AT SE DET GODE I ALT DER SKER

”At se det gode i alt” er faktisk et ret normalt udtryk. I folks dagligdag vil de ofte sige, ”Der må være noget positivt i dette” eller ”Det er en velsignelse fra Gud.”

Men folk fremsiger dog generelt disse udtryk uden at forstå deres sande betydning, eller blot at følge meningsløse samfundsnormer. De fleste indser ikke den ultimative mening med disse udtryk, eller hvordan deres forståelse spiller ind på vores hverdag. I bund og grund er de fleste ikke klar over, at disse udtryk, ud over blot at være ord, viser vigtig indsigt i det bagvedliggende arbejde i dagligdagsbegivenheder.

Faktum er dog, at det, at se det gode i alle situationer, uanset omstændighederne, om de er fordelagtige eller ej, er en vigtig moralsk kvalitet, som stammer fra oprigtig tro på Gud og fra den tilgang til livet, som tilvejebringes af en sådan tro. Ultimativt er en forståelse af denne sandhed vigtig for at vejlede en person, ikke blot til velsignelser i denne verden, men også i det hinsides, hvor man vil finde uendelig fred og lykke.

Ikke at føle skuffelse for noget, der sker gennem livets gang, er et tegn på sand forståelse af troens betydning. Ikke at kunne se det gode i ting, der sker, at være fyldt med konstant frygt, nervøsitet, fortvivelse, sorg og sentimentalitet indikerer på den anden side mangel på ren tro. Denne forvirring må fjernes med det samme, og den glæde, der stammer fra usvigelig tro, må accepteres som en nødvendig del af livet. En troende ved, at begivenheder, som ved første syn synes ufordelagtige, inklusiv de som han fik til at ske ved at begå en fejl, vil til slut ende som fordelagtige for ham. Når han bruger ordene ”modgang”, ”ulykke” eller ”hvis bare...”, er det blot for at lære fra en oplevelse. Med andre ord ved den troende, at der findes noget godt i alt, der sker. Han lærer fra sine fejl og forsøger at rette dem. Men hvis han skulle begå den samme fejl igen, husker han på, at det er for et bestemt formål og beslutter sig simpelthen for at ”opføre sig mere korrekt næste gang.” Endvidere må en Muslim, selv hvis den samme ting sker en række gange, huske på, at det i sidste ende er for noget godt. Sådan er Guds uforanderlige lov. Dette faktum erklæres også uddybende af Profeten (saas), som sagde:

Underlige er en troendes veje, for der er godt i alle hans handlinger, for dette er ikke tilfældet for andre end den troende. Hvis han har en lejlighed til at føle glæde, takker han (Gud), og altså er godt i det for ham, og hvis han finder sig selv i vanskeligheder og underkaster sig (og udholder det tålmodigt), er der godt i det for ham. (Muslim)

Kun i anerkendelsen af, at Gud skaber alt med et særlig godt og specifikt formål, kan ens hjerte finde fred. At have forståelse for dette faktum er en stor velsignelse for en troende. En person, som er fjern fra islam, lider af konstant lidelse, han lever i konstant ængstelse, som bliver til en altid tilstedeværende kilde til angst. En troende anerkender og ærer på den anden side det faktum, at der er et guddommeligt formål bag Guds skabelse.

At være ubeslutsom, altså at lide under den konstante ængstelse af hele tiden at forvente både godt og ondt, kan blive en pinlighed for en troende i det hinsides. At påberåbe sig uvidenhed om en sådan ligefrem og tydelig sandhed, på grund af ligegyldighed eller dovenskab, kan kun forårsage lidelse i både denne verden og videre. Vi må huske på, at den skæbne, Gud har forudbestemt, er fuldstændig fejlfri. En person, der er villig til at anerkende det gode i alle ting, finder kun velsignelser og et guddommeligt formål, gemt bag et helt kompleks af indbyrdes forbundne hændelser. Selvom han har andre ting, der kan bekymre ham gennem

hans dag, tillader en person med stærk tro, som vejledes af sin visdom og samvittighed, aldrig sig selv at blive fristet af Satans kneb. Lige gyldig hvordan, hvornår og hvor en hændelse finder sted, glemmer han aldrig, at der altid er noget godt bag det. Selvom han måske ikke er i stand til at genkende dette gode øjeblikkeligt, er det vigtige for ham, at han er klar over, at der er et ultimativt formål.

På grund af deres forhastede natur, er nogle folk ikke altid tålmodige nok til at se det gode i det, der sker for dem. Som konsekvens bliver de måske aggressive og forfølger stædigt noget, selvom det måske er fuldstændig mod deres bedste interesse. I Koranen afsløres dette faktum som:

Mennesket beder om det onde såvel som det gode. Mennesket har hastværk. (Sura al-Isra': 11)

En person må dog stræbe efter at se det gode og guddommelige formål i enhver hændelse, der bringes til ham af Gud, i stedet for at insistere på at få fordel fra, hvad der ifølge ham er fordelagtigt, og være utålmodig efter at opnå dem. For eksempel, selvom en person måske stræber efter at opnå forbedret økonomisk status, sker denne ændring måske aldrig. En person, som betragter en sådant forhold som modgang, tager fejl. Selvfølgelig kan man bede til Gud om rigdom, som skal bruges på Ham. Men han må vide, at hvis dette ikke gives, er der en grund. Det kan være, at en stigning i rigdom, opnået før opnåelsen af åndelig modenhed, ville gøre en sådan person sårbar overfor Satans kneb. Mange andre lignende årsager mod et guddommeligt mål, hvoraf mange ikke øjeblikkeligt kan genkendes eller kun vil blive tydelige i det Hinsides, kan ligge bag bestemte hændelser. En forretningsmand vil måske gå glip af et møde, han så som et vigtigt skridt i sin karriere. Men hvis han var taget til det møde, kunne han være blevet involveret i en trafikulykke på vejen, eller hvis mødet lå i en anden by, ville hans fly måske være styrtet.

Ingen er immun over for sådanne hændelser. Det er ikke unormalt til sidst at se det gode i noget, der først har virket negativt. Ikke desto mindre må man huske på, at man måske ikke altid er i stand til at forstå formålet bag, hvad der har ladet til at være en negativ situation. For som vi tidligere har sagt, har vi måske ikke altid fordel af at være vidne til dens positive udfald. Det kan sagtens være, at Gud først vil afsløre dens guddommelige formål i det Hinsides. Af denne grund er det, der må gøres af en person, so, underkaster sig selv sin skæbne og sætter sin lid til Gud, at acceptere enhver hændelse, uanset hvad, med en villighed til at anerkende, at der må være noget godt i det og være tilfreds med det.

Det må også nævnes, at det at "genkende det gode i alt" ikke på nogen måde er at ignorere hændelsens virkelighed, lade som om de ikke er sket eller at være overdrevet idealistisk. Modsat holdes en troende ansvarlig for at foretage alle passende handlinger og ty til alle nødvendige metoder for at løse et problem. En troendes tilbagetræden må ikke forveksles med andres tilgang, som på grund af en fejlagtig forståelse af emnet, forbliver ligeglade med alt, der sker omkring dem, og er urealistisk optimistiske. Sådanne folk beskrives normalt som at have "rosenrøde briller på". De tager ikke rationelle beslutninger eller udfører dem ikke, fordi de er åbenlyst og barnligt optimistiske, i stedet for at søge løsninger på problemer. For eksempel kan en persons situation, hvis han diagnosticeres med en seriøs sygdom, med tiden forringes så meget, at den er fatal, da han ville forsømme at modtage passende behandling. For at komme med et andet eksempel, er en person, som finder det unødvendigt at sikre sine ejendele, selvom han allerede en gang er blevet berøvet, ansvarlig for igen at blive offer for lignende hændelser.

Sådanne tilgange er uden tvivl langt fra betydningen af at "sætte sin lid til Gud" og at "se godt i alt." Sådanne attituder er essentielt ubekymrede. Modsat må en troende gøre deres ypperste for at tilgå situationen

på en praktisk måde. Kort sagt er den måde, de opfører sig selv på, en slags "tilbedelse". For når de er involveret i sådanne situationer, er deres sind optaget med erindring om det faktum, at det er Gud, Som afgør afslutningen på en hændelse.

I Koranen gengiver Gud historier om profeterne og sande troende som eksempler på de, der er bevidste om dette faktum, som troende må forsøge at efterligne. Den måde, hvorpå Profeten Hud (as) svarede sit folk og afslørede sin totale underkastelse til Gud og sin urokkelige tro på Ham, på trods af deres onde trusler, er et sådant eksempel.

"Hūd!" sagde de. "Du har ikke bragt os noget klart bevis. Vi vil ikke opgive vores guder alene på dit ord. Vi tror ikke på dig. Vi kan kun sige, at en af vore guder må have ladet noget ondt fare i dig!"

Han sagde: "Jeg kalder Gud til vidne - og vær også I vidner! - på, at jeg siger mig fri af det, som I sætter ved Guds side, ud over Ham. Læg I blot listige planer imod mig, hver og en! Og lad mig derpå ikke vente! Jeg sætter min lid til Gud, til min og jeres Herre. Der findes intet dyr, hvis pandelok Han ikke har fat i. Min Herre følger en lige vej. Hvis I vender jer bort; - jeg har bragt jer det budskab, hvormed jeg blev sendt ud til jer. Min Herre vil lade et andet folk end jer følge efter. I kan ikke skade Ham det mindste. Min Herre vogter over alt." (Sura Hud: 53-57)

HVORDAN DEN UVIDENDE OPFATTER TING DER SKER

Generelt plejer folk at inddele hændelser i gode og dårlige. Sådan en klassifikation afhænger ofte af deres vaner eller tendenser. Deres reaktioner til hændelser bestemmes normalt af samfundskonventioner.

Næsten alle har levnet sine barndomsdrømme, selv i det senere liv. Men disse planer har måske ikke altid har udviklet sig på den måde, man havde forventet eller planlagt. Vi udsættes alle konstant for uventede hændelser i livet. Sådan en hændelse, et øjeblik, kan kaste vores liv ind i total uorden. Mens man måske er opsat på, at livet skal fortsætte som normalt, kan man blive konfronteret med en række ændringer, som måske først virker negative. En ellers sund person kan pludselig blive ramt af en fatal sygdom eller miste noget fysisk evne i en ulykke. Eller en rig person kan miste al sin rigdom med det samme.

Folks reaktioner på sådan en rutsjebane af oplevelser kan variere i høj grad. Deres reaktioner er gode, så længe hændelserne er fordelagtige. Men når de møder de uventede, føler de sig ofte skuffede og endda sure. Afhængig af den vigtighed, de tilegner disse hændelser, og af deres endelige udfald, kan deres vrede blive ret alvorlig. Denne tendens er normal for samfund, som sidder fast i uvidenhed.

Der er også nogle blandt dem, som når de skuffes af noget alligevel siger: ”Der må være noget positivt i dette.” Men disse er ord, som de siger uden forståelse for deres sande betydning, blot for at følge samfundskonventioner.

Der er endnu en anden gruppe mennesker, som er villige til at overveje, hvilket guddommeligt formål, der ligger i de trivielle hændelser. Men når de møder mere væsentlige begivenheder, som kan vise sig skadelige for dem, glemmer de pludselig alle sådanne intentioner. For eksempel bliver en person måske ikke bedrøvet over, at hans bilmotor ikke virker på vej til arbejde, og han er villig til at overveje det mulige gode i det. Men hvis det gør hans chef sur, at han kommer for sent, eller hvis det er grund til, at han mister sit job, så finder han en grund til at beklage sig. Han kunne opføre sig på samme måde, hvis det var et smykke i stedet for et billigt ur, han havde mistet. Som disse eksempler indikerer, er der visse mindre hændelser, som folk måske reagerer fornuftigt på, eller som de er villige til at overveje det gode i, men andre mere enestående tilfælde kan gøre, at de retfærdiggør uforskammethed og hidsighed.

Nogle forsøger på den anden side blot at trøste sig med denne følelse, uden faktisk at forstå den sande betydning af at ”lede efter det gode i alt”. På den måde synes de, det er en måde at give trøst til de, der er i problemer, til et familiemedlem med en mislykkedes forretning for eksempel, eller en ven, som er dumpet en eksamen. Men når det er deres egne interesser, der er på spil, viser de ikke den mindste indikation af at overveje det ”gode” i det, hvilket i sandhed viser deres ultimative uvidenhed.

Den manglende evne til at se det gode i hvad end man oplever, stammer fra manglerne hullerne i ens tro. Ens manglende evne til at forstå, at det er Gud, som bestemmer alle hændelser i ens liv, at alt sker i overensstemmelse med en forudbestemt skæbne, at livet i denne verden blot er en prøvelse, er det, der hindrer en i at se det gode i alt, der sker en.

I det følgende afsnit vil vi undersøge denne følelse. Altså at have tro på, at der er godt i alt, der sker os, og de faktorer, der er nødvendige for at kunne se det.

HVORDAN MAN SER DET GODE I ALT, DER SKER

At være klar over, at det er Gud, som forudbestemmer alt til mindste detalje...

De fleste folk er tilfredse, når ting sker i overensstemmelse med deres ønsker, men irriteres let, når den mindste ting ikke får deres vej. Men en troende må ikke være tilbøjelig til sådanne følelser. I Koranen afslører Gud de gode nyheder, at Han har bestemt hver enkelt hændelse til fordel for Sine sande tjenere, og at ingenting skal være årsag til sorg eller besvær for dem.

En person, som anerkender denne sandhed dybt i sit hjerte, er i stand til at være tilfreds med alt, han møder, og at se velsignelserne bag det, der sker.

Mange folk gider ikke engang tænke over, hvordan de blev til, eller hvorfor de eksisterer. Selvom deres samvittighed ville guide dem til at indse, at verdens vidundere og dens perfekte orden har en Skaber, leder den overdrevne kærlighed, de føler for livet i denne verden, eller deres uvillighed til at indse sandheden dem til at benægte Hans eksistens. De ignorerer det faktum, at enhver hændelse i deres liv er bestemt ifølge en plan og et formål, men i stedet tilegner de dem falske koncepter som tilfældigheder eller held. Dette er dog et synspunkt, som kun hindrer en fra at se det gode i hændelser og fra at lære af dem.

Der er også de, som er klar over Guds eksistens og forstår, at det er Ham, Som har skabt hele universet. De indrømmer det faktum, at det er Gud, Der får regnen til at falde eller solen til at stå op. De anerkender, at det er umuligt, at der findes en anden årsag. Men når det gælder hændelser gennem deres liv, de mindre detaljer, som udgør en del af dagens sædvanlige stress, kan de ikke lade være med at tænke, at de på en eller anden måde er uafhængige af Gud. Ikke desto mindre er det Gud, Som beslutter, at en tyv kommer ind i ens hus om natten, at de falder over en forhindring, at et stykke agerjord giver afgrøder eller tørrer ud, at en aftale er fordelagtig, eller at en gryde glemmes på komfuret. Enhver hændelse falder inden for Guds uendelige visdom og i overensstemmelse med en sublim plan. En dråbe mudder, som pletter vores bukser, et punkteret hjul, akne i ansigtet, en sygdom, eller noget andet uønsket der sker, er alt sammen en del af en persons liv i overensstemmelse med en specifik plan.

Ingenting en person oplever i denne verden, fra det øjeblik hvor han åbner sine øjne, er uafhængigt og adskilt fra Gud. Al eksistens, i sin helhed, er skabt af Gud, den Eneste, der har kontrol over universet. Guds skabelse er perfekt, fejlfri og propfuld af formål. Dette er del af skæbnen skabt af Gud; man må ikke diskriminere mellem hændelser ved at tillægge en godt og en anden ondt. Det påhviler en person at anerkende og værdsætte det perfekte i alle hændelser og at tro med al sikkerhed, at der findes noget godt i det, mens han forbliver bevidst om det faktum, at alt inden for Guds uendelige visdom er designet til ultimativt at føre til de mest perfekte resultater. Faktisk er både denne verden og det følgende del af en evig gode for de, som tror og anerkender det gode i alt, der sker for dem.

I Koranen leder Gud vores opmærksomhed hen på det førnævnte faktum på næsten hver side. Dette er grunden til, at det at glemme, at alt passer til en bestemt skæbne, er en forfærdelig fejl for en troende. Den skæbne, Gud har bestemt, er unik og opleves af en person præcis på den måde, som Gud har forudbestemt. Det almindelige menneske opfatter blot troen på skæbne som en måde at "trøste sig på ved ulykke". En troende opnår på den anden side den korrekte forståelse af sin skæbne og fatter fuldstændig, at det er et eneste perfekte program, eksklusivt designet for ham.

Skæbne er en totalt fejlfri agenda udviklet for at klargøre en person til Paradis. Den er proppet med velsignelser og for et guddommeligt formål. Enhver vanskelighed, en troende møder i denne verden, vil være kilde til evig lykke, glæde og fred i den næste. Verset **”For sammen med trængsel er der lindring” (Sura ash-Sharh: 5)** leder vores opmærksomhed hen på dette faktum: i ens skæbne er den tålmodighed og det mod en troende udviser forudbestemt sammen med de respektive belønninger i det Hinsides.

Det kan ske i løbet af dagen, at en troende bliver irriteret eller bekymret over visse ting, der er sket. Hovedårsagen til den irritation, han føler, er hans manglende evne til at huske, at hver hændelse er en del af hans skæbne, og at den er blevet specielt skabt af Gud. Men han vil blive trøstet og beroliget, når han mindes om formålet med Guds skabelse.

Dette er grunden til, at en troende må lære hele tiden at huske på, at alt er forudbestemt, og samtidig minde andre om dette faktum. Han må vise tålmodighed over for disse hændelser, som Gud har forudbestemt for ham, i tidens uendelighed, sætte sit lid til Ham og stræbe efter at anerkende årsagerne bag dem. Han, som forsøger at forstå disse grunde vil, ved Guds Vilje, ultimativt blive succesfuld. Selvom han måske ikke altid kan finde deres faktiske formål, må han forblive sikker på, at når noget sker, så er det bestemt for noget godt og for et formål.

At forstå, at ethvert væsen, levende eller ikke levende, er skabt i overensstemmelse med en bestemt skæbne...

Skæbne er Guds perfekte viden om alle hændelser, fortid eller fremtid, som var de et enkelt øjeblik. Dette udtrykker Guds absolutte overlegenhed over alle væsner og begivenheder. Folk kan være klar over en bestemt hændelse, når de oplever den. Men Gud kender alle hændelser før deres oplevelse. For Gud er fortid, nutid og fremtid det samme. De findes alle i Guds viden, fordi Han er Den, Som skaber dem.

Som verset **“Alt har Vi skabt tilpas.” (Surat al-Qamar: 49)** også foreslår, er alt i verden del af den skæbne. Flertallet overvejer ikke i et øjeblik skæbnens natur og evner derfor ikke at anerkende, at det er Guds uendelige magt, som eksisterer bag denne fejlfri orden. Nogle overvejer, at skæbne kun omfatter mennesker. Men alt i universet, fra møblerne i dit hus, til en sten på vejen eller et udtørret stykke træ, en frugt eller en dåse på hylden i supermarkedet, er alt sammen del af Guds forudbestemte skæbne. Enhver skabt tings skæbne er blevet bestemt inden for Guds uendelige visdom.

Enhver hændelse, en person ser, og enhver lyd, han hører, er i hvert øjeblik del af et liv, som er blevet skabt for ham som helhed. Om end stor eller ubetydelig, sker ingen hændelse i universet ved tilfælde. Ingen blomst blomstrer eller visner ved tilfælde. Ingen mand skabes eller dør ved rent tilfælde. Ingen mand bliver syg ved en fejl, og ej heller udvikler hans sygdom sig på en ukontrolleret måde. I hvert tilfælde er disse begivenheder specielt forudbestemt af Gud, fra det øjeblik, de er blevet skabt. Alt, der eksisterer, i jordens eller havenes dyb, eller nedfaldet af et enkelt blad, sker alt sammen i overensstemmelse med skæbnen, som ligesom det følgende vers fortæller:

Hos Ham findes nøglerne til det skjulte. Dem kender kun Han. Han ved, hvad der er på landjorden og i havet. Intet blad falder, uden at Han ved det. Der findes intet frø i jordens mørke, intet vådt og intet tørt, uden at det er optegnet i et tydeligt skrift. (Sura al-An'am: 59)

Guds Udsending, Profeten Muhammad (saas), sagde også, at alles handlinger er ordineret af Gud:

Gud, den Ophøjede, den Glorværdige, har for hver tjener blandt Sin skabelse bestemt fem ting: hans død, hans handling, hans bolig, de steder han skal flytte rundt og hans måde at få næring. (Tirmidhi)

Men folk er generelt ikke bevidste om den realitet, at hvert øjeblik af deres liv er forudbestemt af Gud. Nogle har aldrig overvejet, hvordan de blev skabt, eller hvordan de velsignelser, de har nydt godt af, kom til verden. Andre, tror dog, selvom de ved, at det er Gud, Som skaber liv og død, det er tilfældene, der er ansvarlige for hændelser med lille betydning. Men i Koranen fortæller Gud os, at selv de mindste detaljer er forudbestemt af Hans uendelige visdom og i overensstemmelse med et guddommeligt formål:

Ingen ulykke rammer på jorden eller hos jer selv, uden at den findes i et skrift allerede, inden Vi har skabt den. Dette er let for Gud. (Sura al-Hadid: 22)

Det er essentielt, at mennesket forstår denne realitet. For skæbnen af alt i dette univers kendes af Gud, den Alvidende, den Kloge. Som konsekvens af dette er hver detalje perfekt planlagt og sker for et formål, og "alt er blevet bestemt" som sagt af Profeten Muhammad (saas). En person, som opnår fuld bevidsthed om dette faktum, vil få den fordel at være tilfreds med hvert øjeblik i sit liv: gode tider, og de som virker dårlige. Grunden er, at Hans trofaste tjenere lykkes med at anerkende, at det er Gud, som har skabt deres skæbne uden en eneste fejl. De vil være klar over, at det er uvidende at betragte noget som ulykke, når der nødvendigvis må være et formål med det i Guds syn. Sådan en dyb forståelse af dette faktum gør dem i stand til at få øje på velsignelserne i de ting, der sker.

At formode, at det, man går i gennem, ikke er skabt af Gud, men samtidig at tro, at nogen eller noget var grund til at det skete, er igen en indikation på den manglende evne til at forstå skæbne. Enhver ting, som ikke lader til at være godt for dig, er faktisk "skæbnens lærestreger". Folk må helhjertet kunne anerkende de gode og guddommelige formål med hændelser. Folk plejer at henføre til hændelser, som ender ufordelagtige, som "ulykke". Der er dog noget godt og et formål i det, der lader til at være "ulykke". Det er kun en "ulykke", fordi vi vælger at betragte det sådan. Faktisk er det den bedste af alle mulige hændelser, fordi det er det, der er blevet forudbestemt.

Hvis Gud havde vist det gode bag de tilsyneladende negative hændelser, eller ved vanskelighederne, som bedrøver og irriterer folk, ville de forstå, hvor meningsløs deres skuffelse er. Ved at anerkende velsignelsen i alle ting føler en troende person i stedet glæde, ikke bedrøvelse. Når dette er tilfældet, er det, som mennesket må gøre, at forsøge at identificere det gode og fordelene ved skæbne, altså i begivenheder som i virkeligheden er del af formålet med Guds skabelse, og at føle sig taknemmelige over fordelene ved en sådan indsigt.

At vide, at der kan findes dårligt i hændelser, som virker gode, og godt i hændelser, som virker dårlige

I afsnittet ovenfor understregede vi, at Gud, den Alvidende, skaber hver eneste hændelse i overensstemmelse med en speciel plan. Nu fortjener et andet emne en særlig omtale: det er kun Gud, Som kender de hændelser, der er favorable, og de som ikke er. Det er fordi, Guds visdom er uendelig, mens menneskers indsigt er begrænset. Mennesker kan kun se begivenheders ydre og kan udelukkende stole på

deres begrænsede opfattelse, når de bedømmer dem. Deres utilstrækkelige information eller forståelse kan, i nogle tilfælde, få dem til at synes dårligt om en ting, som er god, og elske en ting, som er ond. For at være i stand til så at skelne det gode, må en troende sætte sin lid til Guds uendelige visdom og stole på, at der er godt i alt, der sker. Faktisk har Gud gengivet det følgende til mennesket:

Måske hader I noget, selvom det er godt for jer, og måske elsker I noget, selvom det er dårligt for jer. Gud har viden; men det har I ikke. (Sura al-Baqara: 216)

Her informerer Gud os om, at en hændelse, man bedømmer som god, måske kun vil bringe en skuffelse både i denne verden og den næste. Ligesådan kan noget, han stædigt prøver at undgå og tror, er skadeligt for ham, være årsag til velsignelse og fred i hjertet for ham. Den indre værdi i en hændelse er en vide, kun Gud besidder. Alt, om end det virker godt eller ondt, finder sted ved Guds Vilje. Vi oplever kun de ting, Gud ønsker for os. Gud minder os om dette faktum som følger:

Hvis Gud rammer dig med modgang, kan ingen anden end Han ophæve den, og hvis Han ønsker dig medgang, kan ingen afvende Hans gunst. Den lader Han tilfalde, hvem Han vil af sine tjenere. Han er Den Tilgivende og Den Barmhjertige. (Sura Yunus: 107)

Altså er alt, vi oplever i dette liv, om end det virker godt eller ondt, faktisk godt, da det er det, vores Herre forudbestemmer for os. Som tidligere nævnt er Den, som forudbestemmer udfaldet af begivenheder, ikke et menneske, som er begrænset af tid og sted, men Gud, Den ud over rum og tid, Som skabte mennesker såvel som tid og rum. (For videre information, se venligst *Timelessness and the Reality of Fate* af Harun Yahya).

FOR TROENDE FINDES DER GODT I ALT

Alle oplever svære tider i sit liv. Disse vanskeligheder frustrerer, bedrøver eller irriterer størstedelen af de folk, som ligger fjernt fra den moral, der foreskrives i Koranen. Derfor bliver de let nervøse, anspændte og irritable. Da de ikke har tro på den perfektion, der findes i Guds forudbestemte skæbne, søger de ikke velsignelserne eller de gode i det, de oplever. Faktisk, fordi de er uden tro, ender et hvert øjeblik de tilbringer med at virke til at gå mod dem. På denne måde, belastet af besvær og bedrøvelse, fortætter de resten af deres liv.

Troende ved dog, at vanskeligheder skabes af Gud for at teste mennesket. De er klar over, at disse vanskeligheder er til for at skelne de sande troende for de, ”som er syge i deres hjerter”, de som ikke er oprigtige i deres tro. Det er fordi, at Gud i Koranen gør det klart, at Han vil teste troende for at afsløre, hvem det er, der er sandfærdige:

Eller regnede I med, at I skulle træde ind i Haven, uden at Gud vidste, hvem af jer, der havde kæmpet, og uden at Han kendte de udholdende? (Sura Al 'Imran: 142)

Gud ville aldrig lade de troende være, således som I er, uden at skille det onde fra det gode... (Sura Al 'Imran: 179)

I yderligere forbindelse til dette spørgsmål, giver Gud det følgende eksempel, som fandt sted under Profeten Muhammads (saas) tid:

Det, der ramte jer på den dag, hvor de to skarer stødte sammen, det skete med Guds tilladelse, for at Han kunne kende de [sande] troende, og for at Han kunne kende dem, der var hyklere... (Sura Al 'Imran: 166-167)

Verset ovenfor forklarer sig selv. På Profetens (saas) tid mødte muslimer hårde tider og led under udfordrende forhold. Men som verset ovenfor også indikerer, skete det, muslimerne udholdt, ved Guds Vilje og tjente til at afsløre de, som var hyklere, som prøvede at skade de troende. Alt endte altså ultimativt til fordel for de troende.

Muslimer, som er klar over erfaringerne i disse vers, overvejer en hændelse, som lader til at være ond, eller et vanskeligt øjeblik som en mulighed, hvorved deres oprigtighed, loyalitet til deres Herre og tro sættes på en prøve. De glemmer aldrig, at vanskelighederne eller velsignelserne er til for at afprøve dem. Til gengæld for deres ædelhed og underkastelse til Ham ændrer Gud, hvad der lader til at være ondt, til en fordel for Sine sande tjenere.

På de følgende sider vil vi snakke om vanskeligheder, troende med stor sandsynlighed møder, og om de prøvelser, der er særlige for denne verden. Vores formål er at minde troende om de skjulte velsignelser og belønninger, som deres tålmodighed bringer dem, både i denne verden og hinsides.

Gud tester mennesket gennem tab af rigdom

Målet for størstedelen af folk i dette liv er at samle så meget rigdom som mulig. For at opnå dette tyr de til alle midler, selv uægte eller ulovlige. Den værdi, mennesker tilegner ejendele, beskrives i Koranen som ”kærlighed” for ”det jordiske livs goder”

Menneskenes kærlighed til det, de begærer: Kvinder og børn, sammenpuget ejendom af guld og sølv, udmærkede heste, kvæg og agerjord, fremstår for dem i et smukt lys. Dette er det jordiske livs goder. Hos Gud, derimod, er den skønne hjemkomst. (Sura Al 'Imran: 14)

Formue og sønner er det jordiske livs ydre glans; men det bestandige, de gode gerninger, giver hos din Herre en bedre belønning og et større håb. (Sura al-Kahf: 46)

I et andet vers tiltaler Gud sådanne mennesker med ordene: **”Og I elsker ejendom inderligt.” (Sura al-Fajr: 20)** Som vi kan forstå fra dette vers, begærer de uvidende rigdom. For rigdom er et af de primære mål for status i samfund, hvis værdier ikke er baseret på religion. I disse vildfarne samfund agter, ærer og anser folk de rige. At opnå sådan rigdom får fejlagtigt ejermændene til at tro, at de har stor magt. Derfor bliver opnåelsen af rigdom i disse tilfælde hovedmålet i livet.

Dette overdrevne begær efter rigdom fører også til en livslang frygt for at miste den. De, som besidder et sådant livssyn, fortvivler ofte, når de mister deres rigdom, og bliver så rebelske mod deres Herre. Ved at være totalt uvidende om, at det blot er en prøvelse, bliver de totalt overvældede af deres tab af rigdom.

Men Gud befaler mennesket at **”ikke sørge over det, der er forsvundet for jer, og ikke fryde jer over det, som Han har givet jer.” (Sura al-Hadid: 23)**. Han befaler mennesket at opføre sig ydmygt og tilegne sig god moral. At fortvivle over tab af rigdom men frydes i overflodstider er et tegn på utaknemmelighed over for Gud.

Under indflydelse af et så trivielt livssyn, betragter medlemmerne af uvidende samfund det helt acceptabelt at føle skuffelse over tabet af ejendom. For eksempel kan den økonomiske sikkerhed, der opnås med rigdom, som er optjent efter meget indsats, forsvinde med det samme gennem en naturkatastrofe. Eller en ildebrand kan på sekunder reducere et smukt hjem, som er blevet købt efter årevis af sparen sammen. Essentielt føler en person, der er ubevidst om sit livs natur, sig forvirret, når han oplever et sådant tab, og bliver overvældet af pessimisme og rebelskhed.

De, der befinder sig langt fra Koranens moral, lykkes aldrig med at anerkende, at et tab af rigdom kunne have et godt eller fordelagtigt aspekt. Faktisk, på grund af deres livssyn og manglende evne til at sætte deres lid til tro, bliver de omvæltninger, de oplever i deres økonomi, følelsesmæssigt belastende.

Men dette er ikke tilfældet for de, der forsøger at se det gode i ting. For dem har tabet af rigdom et formål, selv hvis de ikke umiddelbart er i stand til at se det. Det kan være, at det er en påmindelse fra Gud til sine tjenere, som har frydet sig over deres rigdom og er blevet overvældet af midlertidige verdslige glæder. Enhver nedgang tjener kun det formål at minde os om Guds uendelige magt, og det tvinger os til at vende vores opmærksomhed mod Ham. Eller det kan være, at Gud har noget bedre i vente for Sine tjenere, som har

vist tålmodighed gennem store vanskeligheder og sat deres lid til Ham. I stedet for de midlertidige glæder ved livet i denne verden, skænker Han Paradisets utallige og evige velsignelser. For paradisets uendelige velsignelser er, tydeligvis, usammenligneligt mere fordelagtige end verdslige velsignelser.

Men disse forandringer i levebrød kan også tjene til et mere øjeblikkeligt formål. For eksempel kan der være noget godt ved at være involveret i en ulykke med sin nye bil, for det kan være, at Gud beskyttede chaufføren fra en mere seriøs ulykke, som ville have gjort ham mere skade. En samvittighedsfuld person betragter denne ulykke som en påmindelse og en advarsel, og beder om tilgivelse og accepterer den skæbne, Gud har forudbestemt for ham.

"Måske elsker I noget, selvom det er dårligt for Jer..."

Som vi sagde tidligere, fortæller Gud os i Sura al-Baqara, vers 216, at visse omstændigheder, som kan virke onde for os, kan vise sig at være gode. På samme måde, som verset også indikerer, erklærer Gud også, at det, som folk elsker, kan være ondt for dem. I Koranen giver Gud eksemplet af rige vantro, som er modvillige til at bruge af deres formue. De vantros betragtning af, at deres sparsomhed er "klog", og deres tro på, at det vil være til fordel for dem at gemme den rigdom, de ikke er villige til at bruge på Gud, er fuldstændig uvidende. I Koranen fortæller Gud os, at sådan rigdom er ond og kun vil bringe lidelse i helvede:

De, der er gerrige med, hvad Gud har givet dem af sin overflod, skal ikke regne med, at dette er godt for dem. Nej, det er dårligt for dem! De vil på opstandelsens dag få det, som de har puget sammen, lagt rundt om deres hals. Himlenes og jordens arv tilkommer Gud. Gud er fuldt vidende om, hvad I gør. (Sura Al 'Imran: 180)

I Sura al-Qasas, gengiver Gud historien om Kora. Gud skænkede Kora stor formue, men han blev forfængelig omkring sin rigdom og blev uforskammet over for sin Herre. Tilfældet med Kora, som blev ødelagt, fordi han ikke var opmærksom på advarslerne, er en lærestreg for folk. Koras historie fortælles i Koranen som følger:

Kora hørte til Moses' folk. Så begik han overgreb mod dem. Vi gav ham så mange skatte, at nøglerne dertil ville være en tung byrde for en flok stærke mænd. Da hans folk sagde til ham: "Fryd dig ikke! Gud elsker ikke dem, der fryder sig. Stræb efter den hinsidige bolig med det, som Gud har givet dig, men glem ikke din andel i denne verden! Gør godt, ligesom Gud har gjort godt mod dig! Stræb ikke efter fordærv på jorden! Gud elsker ikke dem, der skaber fordærv." Han sagde: "Det blev kun givet mig i kraft af min egen viden!" Vidste han ikke, at Gud før ham har tilintetgjort slægter, der var stærkere end ham og havde samlet mere sammen? De, der forbryder sig, vil ikke blive spurgt om deres synder. (Sura al-Qasas: 76-78)

Som de ovenfor citerede vers antyder, troede Kora, at hans skatte ville bringe ham godt. Altså frydede hans sig og blev arrogant. Men til slut led han kun stor skuffelse.

Hvordan troende betragter deres rigdom, ligger på anden side ganske langt fra hans fejltagtige forståelse. For en troende, som lytter til Koranen, betyder ejendele ikke noget særligt. En troende opfører sig selv ædelt; han tillader aldrig sig selv at gøre det til hans mål at eje mere, for det er et primitivt mål, der binder i uvidenhed. En troende vier hele sit liv kun for at opnå Guds godkendelse. Derfor bruger han al sin rigdom i Guds sag og lader aldrig sig selv blive overvældet af de selviske begær i hans dybere jeg; han stræber efter de evige belønninger i det Hinsides, ikke det verdslige fordele i denne verden. Gud opfatter troende med dette synspunkt som overlegne i Hans syn, og lover dem paradys:

Gud har købt de troendes liv og ejendom af dem mod, at de vil få Haven: De skal kæmpe for Guds sag, dræbe og selv blive dræbt - som et sandfærdigt løfte, der påhviler Ham, i Toraen, Evangeliet og Koranen. Hvem er vel mere tro mod sit løfte end Gud? Så glæd jer over den handel, som I har sluttet! Det er den vældige sejr. (Sura at-Tawba: 111)

Da de er klar over dette faktum, betragtede profeter, udsendinge og sande troende det, de besad, som en velsignelse fra deres Herre, mens de dybt i deres hjerter vidste, at alt, de ejede, ultimativt tilhørte Gud. Altså brugte de deres rigdom og ejendele i Guds sag. Denne overlegne etik og medfølelse blandt troende beskrives i verset som følger:

[De med sand fromhed er de, som] til trods for, at man elsker sine rigdomme, giver dem bort til slægtingene, de forældreløse og de fattige, til den vejfarende, til tiggerne og slaverne;... (Sura al-Baqara: 177)

Endvidere, forbruger troende ikke for praleri. Deres oprigtige intention med at bruge deres rigdom, forklares som følger:

... de, der giver bort af deres ejendom i et ønske om at være Gud til behag og for at befæste sig selv... (Sura al-Baqara: 265)

Som konsekvens reagerer de meget anderledes end de uvidende, når de mister nogen af deres ejendele. De ved, at det er en prøvelse fra Gud. De udviser tålmodighed og søger det gode, der må findes i deres tab. Det ædle livssyn hos de troende beskrives i det følgende vers:

Sig: "Gud, herredømmets behersker! Du giver herredømmet, til hvem Du vil, og Du river herredømmet bort, fra hvem Du vil. Du ophøjer, hvem Du vil, og Du fornedrer, hvem Du vil. I Din hånd ligger det gode. Du er i stand til alt. (Sura Al 'Imran: 26)

Som resultat ved troende meget vel, at den rigdom, de vantro besidder i denne verden, kun vil bringe lidelse frem for glæde. Dette er Guds løfte:

Du skal ikke falde i forundring over deres rigdomme og deres børn; Gud ønsker blot at straffe dem derigennem i denne verden, og at deres sjæl skal svinde bort, mens de er vantro. (Sura at-Tawba: 55)

Guddommelig visdom bag sygdomme

Folk, som lever i uvidende samfund, laver hele tiden planer for fremtiden og håber, at disse planer går, som de ønsker. Siden dette er tilfældet, vil en uventet sygdom eller en ulykke kaste deres liv ind i totalt kaos, fordi sådanne hændelser ikke var inkorporeret i deres fremtidsplaner. Mens de nyder deres sundhed, tror mange af dem aldrig, at sådanne hændelser – selvom de sker for tusindvis af andre hver dag – kunne ske for dem.

Det er grunden til, at de uvidende folk, når de konfronteres med sådanne uventede hændelser, med det samme bliver uforskammede over for deres Skaber. De modsiger skæbnefaktummet og siger, ”Hvorfor er dette sket for mig?”, for folk, som er langt fra den moral, der foreskrives i Koranen, plejer ikke at sætte sin lid til Gud i tilfælde af sygdom eller ulykker, eller at lede efter det gode i det, der sker for dem.

Sådanne mennesker, som ikke forstår virkeligheden af skæbne, formoder, at det kun er vira eller mikroorganismer, som forårsager en sygdom. På samme måde formoder de, hvis de involveres i en trafikulykke, at det var chaufføren af den anden bil, der forårsagede ulykken. Men sandheden er anderledes. Enhver sygdomsskabende agent, såsom en mikroorganisme eller bakterie, eller noget andet der skader mennesket, er faktisk væsner skabt af Gud med et formål. Ikke af dem er tilfældige årsager; de er alle under Guds kontrol. Mennesket er sårbare over for mikroorganismer, fordi Gud vil det. Hvis en bil rammer en person, og det gør ham handicappet, er dette også en hændelse, som sker ved Guds Vilje. Lige gyldig hvor meget, man prøver at undgå dem, kan man aldrig ændre udfaldet af disse hændelser; ikke en eneste af dem. Man kan ikke fjerne et eneste øjeblik fra sin skæbne, fordi skæbnen er skabt som en helhed. For en person, som underkaster sig den Almægtige Gud, og som stoler på Hans uendelige visdom og barmhjertighed, er en ulykke, sygdom eller anden modgang en midlertidig prøvelse, som fører til ultimativ lykke.

Det er de gode moralske kvaliteter, som en person følger i sådanne omstændigheder, der er vigtige. Sygdom og ulykker er de hændelser, der giver troende muligheden for at vise deres tålmodighed og gode moral, og hvorigennem de kan komme tættere på Gud. I Koranen diskuterer Gud sygdom, mens Han forklarer vigtigheden af tålmodighed på sådanne tidspunkter:

... Fromhed er, når man tror på Gud og den yderste dag, på englene, Skriften og profeterne; når man til trods for, at man elsker sine rigdomme, giver dem bort til slægtningene, de forældreløse og de fattige, til den vejfarende, til tiggerne og slaverne; og når man holder bøn og giver almisse. Fromme er de, der overholder de aftaler, som de har indgået, og er udholdende i ulykke og modgang og onde tider. De er sandfærdige. De er gudfrygtige. (Sura al-Baqara: 177)

Som vi sagde tidligere, er det faktum, at sygdom i dette vers også tælles som modgang, grund til overvejelse. En person, som konfronteres med en fysisk dilemma, må huske på, at det er en prøvelse for ham, og at det kun er Gud, som tilvejebringer sygdomme og deres kure. Dette er det ræsonnement, der er nødvendigt for at opretholde en korrekt moralsk attitude. En person drager fordel fra at tænke på de gode og hellige formål bag den sygdom, han lider, eller den ulykke, han er involveret i, selvom han måske ikke er i stand til at forstå dem med det samme. Det kan være, han må gennemgå en midlertidig vanskelighed, men at han i det hinsides, som en tjener, som helhjertet har underkastet sig sin Herre, vil blive belønnet med uendelig lykke.

Vi må dog alle huske på, at det er essentielt at anerkende dette faktum dybt i vores hjerter og at opretholde god moral med det samme, vi konfronteres med en lignende hændelse. Til dette formål må vi vide, at alle sygdomme er skabt med et formål. Hvis Gud ville det, ville en person aldrig blive syg eller føle smerte. Men hvis en personen rammes af en sådan prøvelse, så må han være klar over, at der er et formål bag, som hjælper ham med at forstå flygtigheden af denne verden og Guds uendelige magt.

Sygdomme minder mennesket om, at han er svag og har brug for Gud

Under sygdom bekæmpes kroppen, som indtil da har været robust, af vira og bakterier. Som det er alment kendt, forårsager mange sygdomme smerte og efterlader kroppen svag. I nogle tilfælde kan en person endda blive for svag til at komme op ad sengen eller gennemføre hverdagsopgaver. Sådant en person opnår, fordi han ikke er i stand til at bekæmpe en usynlig virus, meget bedre forståelse for sin svaghed, og hvordan han har behov for Gud. En person, med svækket sundhed, som ellers tør vise arrogance over for sin Skaber eller praler af sin rigdom og ejendele, bliver nu bevidst om dette faktum. Han kan bedre værdsætte Guds uendelige magt, Skaberen af alle ting.

Sygdomme får en til bedre at forstå, at sundhed er en velsignelse og tjeneste fra Gud

Et andet problem, vi normalt ikke formår at overveje under vores dagligdagsstress, er, hvor stor en velsignelse det er, at være rask. En person, som ikke har været syg længe, og som derfor ikke har lidt nogen smerte, tilpasser sig let situationen. Men når han møder pludselig sygdom, anerkender han, at sundhed er en velsignelse fra Gud. Det er fordi, at det, at miste noget, får en til bedre at værdsætte det. Som Said Nursi, også kendt som Bediuzzaman (Tidens Vidunder), siger det: ”Virkelighedens folk ville endda sige, at **’Ting genkendes ved deres modsætninger.’** For eksempel, hvis der ikke var mørke, ville man ikke vide, at lys indeholdt nogen glæde. Hvis der ikke fandtes kulde, ville man ikke kunne forstå varme. Hvis der ikke fandtes sult, ville mad ikke give nogen glæde. Hvis der ikke fandtes tørst, ville der ikke være noget tilfredsstillende ved at drikke vand. Hvis der ikke var sygdom, ville man ikke få glæde fra at være rask.”(The Twenty-Fifth Flash, Seventh Remedy)

En seriøs sygdom får en til seriøst at overveje denne verdens flygtighed, døden og det hinsides

De fleste folk ville betragte det som modgang at blive ramt af en dødelig sygdom eller at miste et organ. Men dette kan betragtes, ikke som en modgang, men som et måde at få frelse i det hinsides, eller for at vende sig til Gud. Fordi en person, som er ramt af en seriøs sygdom, naturligt bliver mere årvågen. Hans lidelse hjælper ham til at anerkende den mangel på opmærksomhed, som beskadigede hans samvittighed, og tvinger ham til at overveje realiteten af det hinsides. Sådant en person forstår virkelig meningsløsheden i at binde sig til denne verden samt dødens nærhed. I stedet for at leve sit liv uansvarligt, kan den pludselige forekomst af sygdom få ham til at forstå vigtigheden af at tjene Guds anerkendelse og af livet i det hinsides, og derved opnå frelse.

Sygdomme øger ens bønner og bringer ham tættere på Gud

Som symptomerne på en sygdom bliver værre, begynder en person at tænke på døden – en tanke, han indtil da med vilje har undgået. Med al sin oprigtighed, beder han Gud om helbredelse. Selv en person, som aldrig før har bedt, kan pludselig føle behovet for at søge Gud, når han rammes af en uhelbredelig sygdom. Han giver sin Herre de mest oprigtige bønner; og dette kan være grund til, at han kommer tættere på Gud. Hvis han ikke viser utaknemmelighed efter sin bedring, men forsætter med at bede oprigtigt, bliver hans sygdom noget positivt og starten på et liv i tro.

Gud nævner de folk, som tyr til Ham under sådan modgang, som følger:

Når Vi viser mennesket nåde, vender han sig bort og trækker sig tilbage, men når ulykken rammer ham, er han fuld af indtrængende bønner. (Sura Fussilat: 51)

Når modgangen rammer et menneske, påkalder han Os, både når han ligger ned og sidder og står. Når Vi derpå ophæver hans modgang for ham, går han videre, som havde han aldrig anråbt Os i den modgang, der ramte ham. For dem, der går for vidt, fremstår således det, som de gør, i et smukt lys. (Sura Yunus: 12)

Når modgang rammer menneskene, påkalder de deres Herre, idet de angrende vender sig til Ham. Når Han så har ladet dem smage barmhjertighed fra sig, sætter en del af dem andre ved deres Herres side. (Sura ar-Rum: 33)

Som de foregående vers fortæller, skal mennesket ikke kun bede i vanskelige tider; en person må også søge tilflugt hos Gud, efter han er blevet helbredt. Det kan så være, at den selv samme sygdom gør, at personen anerkender sin svaghed foran Gud og angrer, og derfor ender i livslang underkastelse til Gud.

Til gengæld for tålmodigheden udvist under sygdom, kan Gud belønne den ramte med et evigt liv i paradys

Som vi sagde tidligere, er et andet formål med at lide af en sygdom, at teste en persons tålmodighed og tro på Gud. Når de rammes af sygdom, skelnes muslimer tydeligt fra uvidende folk ved den tålmodighed og lid, de sætter til Gud, og ved deres loyalitet til Ham. Det er fordi, de er klar over, at det korrekte livssyn, de opretholder under vanskelige tider, fortjener Guds godkendelse, og derfor håber de at gøre sig fortjent til de store belønninger i det hinsides. En person, som ikke underkastede sig Gud før din sygdom, kan opnå disse ædle kvaliteter under hans sygdomsforløb og kan opnå paradises uendelige velsignelser som belønning for de midlertidige vanskeligheder i denne verden.

Profeten Ibrahims oprigtigt bøn, da han led af sygdom, er et godt eksempel for alle troende:

og helbreder mig, når jeg er syg; som lader mig dø og siden giver mig liv. (Sura ash-Shu'ara': 80-81)

Profeten Jobs (as) attitude og overlegne moral er et andet godt eksempel for de troende. Som Koranen fortæller os, led Job (as) af en seriøs sygdom, men hans sygdom forstærkede hans loyalitet og tro på Gud, en egenskab, som gjorde ham til en af profeterne, som prises i Koranen.

Fra Koranen ved vi også, at Job (as), ud over den sygdom, han led under, også blev udsat for Satans onde påvirkninger. Satan planlagde at udnytte dette øjeblik af svaghed og prøvede at forhindre ham i at sætte sin lid til Gud. For i sådanne tider er det svært for en syg person at fokusere sin opmærksomhed, og han kan blive sårbar over for Satans fristelser – men, da han var en profet, som havde hengivet sig helhjertet til Gud, undgik Job (as) Satans fælde. Han bad oprigtigt til Gud, bad Ham om hjælp. I Koranen citeres Jobs (as) eksemplariske bøn som følger:

Og Job, da han anråbte sin Herre: "Modgang har ramt mig. Du er den barmhjertigste af de barmhjertige!" Da bønhørte Vi ham og ophævede den modgang, hvorunder han led... (Sura l-Anbiya': 83-84)

Som svar på hans oprigtige bøn, sagde Gud det følgende til Profeten Job:

Tænk på Vor tjener Job! Da han råbte til sin Herre: "Satan har ramt mig med sygdom og straf!" [Så han fik at vide], "Tramp med din fod! Her er der et køligt bad og en drik." Vi skænkede ham hans husfæller og lige så mange til, af barmhjertighed fra Os og som en påmindelse til de forstandige. "Tag et ris i din hånd og slå dermed! Bryd ikke din ed!" Vi fandt ham udholdende. Hvilken herlig tjener! Han var bodfærdig. (Sura Sad: 41-44)

Profeten Job modtog i sandhed belønningerne for den lid, han satte til Gud, sin hengivenhed til Ham og sine overlegne kvaliteter. Han blev også et godt eksempel for alle muslimer.

Troendes fejl bliver også til en fordel for dem

En af de ting, folk i samfund grundlagt på uvidenhed, frygter mest, er at begå en fejl. Når en person begår en fejl, bliver han normalt ydmyget og bliver hånet af andre. Eller en fejl kan gøre, at han går glip af visse muligheder, han synes, er vigtige.

Fra Koranens synspunkt, må sådanne situationer dog betragtes fuldstændig anderledes. En troende baserer ikke sine bedømmelser af folk på de fejl, de begår; de er klar over det faktum, at mennesker kan tage fejl, og føler i stedet medfølelse og barmhjertighed for dem.

Når en troende selv begår en fejl, tænker han bevidst over det og undersøger sine fejl; hans frygt for Gud og hans samvittighed alarmerer ham det samme. Han stræber efter at rette sine fejl. Han beder til Gud, den Barmhjertige, og beder om omvendelse.

Faktisk bliver den anger, en troende føler efter at begå en fejl, kun en god ting for ham til sidst. Det er fordi, hans anger ikke er den selvmedlidende anger, de vantro føler, men en beslutsomhed om ikke at begå den samme fejl igen. Den underkastelse, en troende tilkendegiver, hans tro på Gud, og at han handler med bevidstheden om, at alle hændelser er del af sin skæbne, er alle vigtige faktorer for den troendes tankegang. De fører ham tættere på hans Herre.

"Ethvert jeg vil smage døden..."

Ifølge de uvidende, er det værste, der kan ske for et menneske, døden. Det, de frygter mest, er at nærme sig døden eller miste en, de holder af. Selv den blotte benævnelse af døden er et emne, der skal undgås. Selvom en uvidende person måske genkender det gode i nogen hændelser, kan døden for ham aldrig være en god ting.

Vantro samfunds syn på døden er konstant den samme: de er aldrig i stand til at se på døden på en anden måde. Død er total tilintetgørelse, mens det hinsides er ren spekulation.

For folk, der er langt fra religionens sandhed, er livet på denne jord det eneste liv. Med døden udløber denne ene chance. Når dette er tilfældet, sørger de over tabet af en elsket. Endnu værre gør et pludseligt tab af en elsket i en tidlig alder, at det uvidende bliver vrede på Gud og skæbnen.

Men disse folk glemmer nogle vigtige fakta: For det første, bliver ingen på jorden skabt ved sin egen vilje. Alles til tilhører Gud; alle fødes på et tidspunkt, Gud har bestemt, og ifølge Hans Vilje. Da dette er tilfældet, kan Gud, som ejer alt i himlene, på jorden og alt imellem, tage sjælen tilbage fra hvem end, Han vil, hvornår Han end vil. Ingen kan udsætte hans afsatte tid. Dette erklæres i Koranen som følger:

Ingen skal dø undtagen med Guds tilladelse, efter en bestemmelse med en tidsfrist. Den, der ønsker sig belønning i denne verden, giver Vi noget deraf, og den, der ønsker sig belønning i den hinsidige, giver Vi noget deraf. Vi vil gøre gengæld mod dem, der er taknemmelige. (Sura Al 'Imran: 145)

Lige meget, hvilke metoder man tager i brug, eller hvor sikkert et sted man vælger, kan man ikke undgå døden. Som en af Profetens (saas) udtalelser lyder, "Når Gud bestemmer, at en person skal dø i et

bestemt land, skaber Han et behov for, at han skal derhen.” (Tirmidhi) En person kan forlade denne verden når som helst. På samme måde er det lige meget, hvor meget man stræber efter ikke at miste en elsket, selvom man bruger alle tilgængelige ressourcer på jorden til formålet, så kan man ikke forhindre døden. At mennesket kan møde døden, hvor end han er, gengives i det følgende vers som følger:

Døden indhenter jer, hvor I end er, selv hvis I var i høje fæstningstårne. (Sura an-Nisa': 78)

Derfor er løsningen ikke at prøve at undgå døden, men at være forberedt for livet i det Hinsides.

Døden er en begyndelse, ikke en ende

Folk med ringe tro, eller de der slet ikke tror på det Hinsides, har en forvrænget opfattelse af døden og det liv, der kommer efter den. Det er grunden til, som vi sagde tidligere, at de betragter døden som en ulykke i stedet for en velsignelse. De tror, at når de mister nogen til døden, så mister de dem for altid; derfor er han i jorden, ifølge dem, reduceret til ingenting.

Faktum er dog, at døden ikke er evig udslættelse. Modsat er det en overgang til livet i det hinsides, vores hvilested. Det er et øjeblik, vi alle nærmer os, den dag hvor vi vil skulle redegøre for alt, vi har gjort i livet på denne jord, altså Dommedag. Ethvert menneske, uden undtagelse, vil møde dødsøjeblikket og overgå til sit evige hvilested. Dette kan ske i en tidlig alder såvel som senere i livet. Ultimativt vil alle en dag afgå fra denne verden, og hver dag bringer den forudbestemte dato nærmere. Derfor er det totalt irrationelt at flygte fra døden eller undgå at tænke på det, eller at betragte det som en ulykke.

Nogle blandt dem, som har tro på det hinsides sandhed, finder det på den anden side helt acceptabelt at sørge over nogens død. Men Gud er den Retfærdige. Den person, som dør, vil give en redegørelse for sine handlinger i denne verden, og baseret på Hans bedømmelse, vil han blive belønnet eller straffet. Af denne grund er døden for alle, som tror på Gud og eksistensen af det hinsides, og derfor har levet et liv hengivet til vor Herre, en port, hvorigennem man går ind til lykkelig evighed. Men fra den uvidendes synspunkt, som benægter det hinsides og ignorerer Dommedag, er døden en port til evig lidelse. Af denne grund er det meget svært for dem at se døden som noget godt. For muslimer er det dog begyndelse på total frelse.

Den troendes reaktion på en anden troendes død afviger klart fra den uvidendes moral eller attitude. For døden, som opfattes som det værste, der kan ske for enhver, er i sandhed noget godt for troende. De troendes attitude over for døden beskrives tydeligt i det følgende vers:

Hvis I bliver dræbt eller dør for Guds sag; - tilgivelse og barmhjertighed fra Gud er bedre end det, de samler sammen. (Sura Al 'Imran: 157)

Ligesom deres liv, bringer de troendes død også godt. I Guds syn venter specielle grader på de troende, som møder døden, mens de kæmper for Hans sag, for martyrdom er en ære og velsignelse, som i stor grad forstørrer en troendes belønning i det Hinsides. Døden af en troende, som gør det til sit eneste formål at opnå det hinsides, og som derfor lever for at opnå Guds anerkendelse, er en glørværdig begivenhed. En troende er klar over disse glade tidender, som gives i Koranen, og sørger derfor aldrig over døden af en anden troende,

som mister sit liv på Guds måde. Modsat er de glade og ser det gode og velsignelserne i hans død. Det er i sandhed den største belønning at opnå Guds glæde og Hans paradis.

En troende, som har brugt et langt liv på at tjene Gud, prises i Guds syn. Profeten Nuh (as), som fik et langt liv af Gud, er et sådant eksempel. Fordi denne ædle mand hvert minut af sit liv kæmpede for at opnå Guds glæde, Hans barmhjertighed og Paradis, forbedrede hans indsatser hans belønning i det Hinsides.

Modsat er der her en vildfarelse her, som vantro samfund ofte falder i; de ser et langt liv som en gave. Verset nedenfor udstiller denne fejl:

De, der er vantro, skal ikke regne med, at når Vi giver dem et langt liv, så er det til deres eget bedste. Nej, Vi giver dem kun et langt liv, for at deres skyld kan vokse! De har en forsmædelig straf i vente. (Sura Al 'Imran: 178)

De, som lever i samfund for de uvidende, som gør jagten på de midlertidige glæder i denne verden til det eneste formål med deres liv, betragter et langt liv som en videre mulighed for at nyde disse jordlige goder. Disse, som glemmer Gud og Dommedag, evner altså ikke at forstå værdien af den tid, de hensynsløst spilder. Men som det nævnes i verset ovenfor, virker denne tid, de har fået, i virkeligheden imod dem.

En person, som overvejer disse spørgsmål, kan opnå en dybere forståelse for, hvordan vi skal bedømme, hvad der er ”godt” og ”dårligt”, ifølge Guds udtalelse om, at ”måske hader I noget, selvom det er godt for jer, og måske elsker I noget, selvom det er dårligt for jer.”

TING DER FORHINDRER NOGLE FOLK I AT SE DET GODE

At glemme, at dette liv er en prøvelse

Nogle tror, at en stor del af deres liv er tilfældigt. Men at tænke på denne måde er fuldstændig irrationelt. Alt, inklusiv udviklingen af cancer, fra involveringen i et trafikuheld, til den mad man spiser til aftensmad og det tøj, man har på, er alt sammen specielle, forudbestemte ting. Som vi gentagne gange har understreget i denne bog, er alle disse hændelser, ned til deres mindste detalje, specielt skabt af Gud til at teste mennesket.

Det er på dette punkt, at den fundamentale forskel mellem vantrø og troende bliver tydelig. Troende har et meget anderledes syn på det, der sker for dem, og på verden omkring dem. Dette livssyn er i perfekt overensstemmelse med Koranen: altså at de betragter hver hændelse som del af en test. Som følge af, at de er klar over, at de afprøves, stræber troende efter at opføre sig på en måde, der tjener Guds anerkendelse.

Folk, som forholder sig ligegyldige over for de sandheder, der vises gennem islam, sætter mange illusoriske mål for sig selv: at komme ind på en svær uddannelse, at være lykkelig gift, få børnene gennem skoleårene, forbedre deres levestandard, opnå status i samfundet... Alle disse mål har en ting til fælles: de er alle ønsker og mål, som alene relaterer til denne verden. Planerne og forhåbningerne hos folk, som gør disse til hovedmål for deres liv, er begrænset til dette overfladiske livssyn. Fordi, som vi tidligere sagde, flertallets viden er begrænset til eksistensen af denne verden. Men deres formodning er forkert. Selv hvis de skulle opnå disse mål, de har sat for dig selv, er deres liv ultimativt dømt til den uundgåelige ende, døden. Derfor er et liv, som kun fokuserer på denne verden, et forfængeligt liv, med mindre Gud vil det anderledes.

Endvidere kan en person, som lever en sådan livsstil, aldrig opnå alt, han ønsker. Det er Guds uomtvistelige lov; intet på jorden er immunt over for forfald. Intet på jorden er immun over for tidens effekt. En frugt mørknes for eksempel gradvist og rådner til sidst, fra det øjeblik, den plukkes fra sin gren. Et smukt hus, som det har taget årevis at bygge, bliver efterhånden ubeboeligt. Aller vigtigst er menneskekroppen sårbar over for tidens skadelige effekt. Enhver person oplever effekten af tid på sin fysik. Hår bliver gråt, organer stopper med at virke, huden rynker og mange andre tegn på alderdom er klare tegn, som indikerer dødens immanens.

Udover aldring, kan et menneskeliv, som normalt kun varer 6-7 årtier, afsluttes brat; uventede hændelser, såsom et trafikuheld eller en dødelig sygdom, kan til enhver tid gøre ende på hans liv. Som vi sagde i tidligere afsnit vil en person, ligegyldig hvor meget han kæmper for at undgå den blotte tanke om døden, ultimativt møde den uundgåelige ende. Hverken en køn pige, en kendt person eller nogen anden er immun over for døden. Ingen rigdom, ejendele, sønner, venner, ingenting, kan beskytte mennesket fra døden:

Sig: "Den død, som I flygter fra, vil indhente jer. Så vil I blive bragt tilbage til Ham, der kender det skjulte og det synlige, og Han vil da underrette jer om, hvad I gjorde." (Sura al-Jum'ua: 8)

Det foregående betyder det følgende: livet i denne verden er midlertidigt og er ikke det sande og endelige hvilested for mennesket. Som konsekvens må en mand rette alle sine indsatser mod livet i det hinsides.

Alt, hvad der er givet jer, hører til det jordiske livs nydelse. Hvad der findes hos Gud, er bedre og mere bestandigt for dem, der tror og sætter deres lid til deres Herre. (Sura ash-Shura: 36)

Hvis vi overvejer det faktum, at livet i denne verden er midlertidigt, og at menneskekroppen er sårbar over for døden, kommer vi frem til et spørgsmål, vi alle må overveje: formålet med menneskets skabelse på jorden. Gud udpensler dette formål i det følgende vers:

Den, der skabte død og liv for at sætte jer på prøve og se, hvem af jer der handler bedst. Han er Den Mægtige og Den Tilgivende. (Sura al-Mulk: 2)

I mange af Koranens vers gør Gud det klart, at mennesket er skabt til at være en tjener for hans Skaber. Det understreges også, at livet i denne verden er en test, der skal skelne de gode fra de onde:

Alt, hvad der er på jorden, har Vi sat som en pryd på den for at sætte dem på prøve og se, hvem af dem, der handler smukkeste. (Sura al-Kahf: 7)

Da hele et menneskes liv er del af en prøvelse, sker ingenting tilfældigt for ham. Hvis en person ikke evner at forstå, at der er et formål bag disse hændelser og fejlagtigt formoder, at ting sker tilfældigt og uafhængigt af Gud, begår han en stor fejl. For alle hændelser, som finder sted gennem ens liv er i virkeligheden prøvelser, specielt designet til ham af Gud. Mennesket holdes ansvarlig for hans reaktioner og adfærd under disse prøvelser. Den måde, han opfører sig selv på, og han moral han udviser, bestemmer hans belønning eller straf i livet i det Hinsides.

At ingenting – om end oplevelsen er uvæsentlig eller stor – sker tilfældigt, at alt, der finder sted i vores liv er hændelser, der er forudbestemt i vores skæbne, er fakta, en person altid må huske på. Så længe en person altid holder dette in mente, vil han aldrig glemme, at alt han møder i livet ultimativt er godt for ham. Det vil sige, det han møder er blot, hvad Gud vil have, han skal møde. For at opsummere er det essentielt at huske på, at denne er verden er et prøvelsessted, hvor vi forventes at kunne se de gode og hellige formål i dette liv.

**Gud pålægger ikke nogen person en byrde,
der er større end han kan bære**

Gud sætter enhver person gennem forskellige prøvelser med forskellige type hændelser og gennem diverse bekendtskaber. Men det må nævnes, at Gud er uendeligt retfærdig, og Han er overbærende over for Sine tjenere (al-Halim); Han pålægger aldrig en byrde, der er større, end man kan bære. Dette er Guds løfte:

Vi bebyrder ingen over evne. Der findes hos Os et skrift, der taler sandhed; de vil ikke blive gjort uret. (Sura al-Mu'minun: 62)

Men de, der tror og gør gode gerninger - Vi bebyrder ingen over evne! - de hører til i Haven; dér skal de forblive til evig tid. (Sura al-A'raf: 42)

Sygdomme, uheld, alle former for modgang eller enhver anden slags prøvelse, en person kan møde i sit liv i denne verden, er inden for rammerne af ens evne til at modstå dem. Men hvis en person vælger oprør og utaknemmelighed over for Gud, altså Satans egenskaber, i stedet for at bevare Koranens ædle værdier såsom tålmodighed, vil han ultimativt blive stillet til ansvar for det.

I nogle tilfælde kan en person føle, han har opbrugt alle ledige muligheder til at håndtere et problem, og ikke kunne se sin vej ud af de omstændigheder, han er i. Hvis han glemmer, at der er også er godt i sådan en hændelse, bliver han måske oprørsk. Disse er blot de forfængelige følelser, Satan har indgydt i ham. Hvad end han møder i sit liv, må en sand troende forblive klar over det faktum, at han konfronteres med en situation, hvori han kan opføre sig selv dydigt og med tålmodighed. Hvis han på den anden side fortvivler, er det blot Satans fristelse. Gud befaler Sine tjenere ikke at fortvivle:

Ved de ikke, at Gud tildeler underhold rundhåndet, til hvem Han vil, og knapt tilmålt? Deri er der tegn for folk, der tror. Sig: "Mine tjenere! I, som er gået for vidt med hensyn til jer selv, opgiv ikke håbet om Guds barmhjertighed! Gud tilgiver alle synder. Han er Den Tilgivende og Den Barmhjertige. Vend jer angrende til jeres Herre, og overgiv jer til Ham, inden straffen kommer over jer! Da vil I ingen hjælp finde. (Sura az-Zumar: 52-54)

En person, som føler Guds befaling som skrevet ovenfor, ved, at der fra godt kommer godt; en person, som fortvivler, er på den anden side alene i denne verden uden en vej ud. Gud fortæller os, at de, som opgiver håber om Hans barmhjertighed, faktisk er vantro:

De, der ikke tror på Guds tegn og mødet med Ham, har intet håb om Min barmhjertighed. De har en pinefuld straf i vente." (Sura al-'Ankabut: 23)

"... Opgiv ikke håbet om Guds medlidenhed! Kun de vantro folk opgiver håbet om Guds medlidenhed." (Sura Yusuf: 87)

I overensstemmelse med Guds befaling må en muslim aldrig fortvivle, men skal prøve at opnå en dybere forståelse for det, der sker omkring ham, gennem fordybelse. Når en troende møder en vanskelighed, gør det, at han overvejer det gode i det, og sikrer, at han gennem perioden, som er en prøvelse for ham, er modig, tålmodig, medfølelse, loyal, hengiven, kærlig og selvopofrende. Det vil sige, det er en periode, hvorigennem en troende udøver sin tro på Gud. Når han opnår det hinsides vil det være en ekstra kilde til glæde og lykke for ham, at han har fået paradiset som en velsignelse og belønning for hans gode adfærd og karakter. En person, som er blevet testet i verden, har båret vanskeligheder med stædighed i livet på denne jord, opfatter velsignelserne og gaverne i Paradiset med en dybere værdsættelse og nyder derfor større glæde af det. Det er vigtigt at huske, at en, der ikke har oplevet vanskeligheder, ikke kan værdsætte lethed. Selv

hvis han gør, kan han aldrig føle det så dybt som en, der har gennemgået vanskelige tider. Derfor skal enhver vanskelighed, en troende oplever i denne verden, ultimativt blive en kilde til lykke i det Hinsides.

Essentielt giver det mennesket en speciel form for glæde, som kun kan komme fra tro, at være tålmodig, klog, fornuftig, stabil, tilgivende, medfølelse, kort sagt at udvise en troendes ædle kvaliteter. Ved Guds Vilje vil denne glæde nydes i al evighed.

Enhver ulykke, der rammer mennesket, kommer fra ham selv

De folk, som er langt fra at følge den moral, der befales i Koranen, deler ofte et fælles karaktertræk: når tingene går godt, tror de, det er deres egen fortjeneste, og føler sig stolte. Men når en ulykke sker for dem, leder de med det samme efter nogen at skyde skylden på. Men Gud er den Retfærdige og, som verset nedenfor fortæller, er det personen selv, som i sidste ende er ansvarlig for alle modgange, han møder:

**Hvad der sker dig af godt, kommer fra Gud, og hvad der sker dig af ondt, kommer fra dig selv...
(Sura an-Nisa': 79)**

Koranen giver diverse eksempler for at forklare den forstyrrede måde, som vantro fortolker de ting, der sker, på. For eksempel fortæller Gud os i Sura al-Araf, at Faraoen og hans indre cirkel beskyldte Musa (as) og hans folk for de onde ting, der skete dem. Men de var selv kilden til ondskab og lede:

Men når der skete dem noget godt, sagde de: "Dette tilkommer os!" og når noget ondt ramte dem, tog de Moses og dem, der var med ham, som et dårligt varsel. Deres varsel beror alene hos Gud! Men de fleste af dem har ingen viden. (Sura al-A'raf: 131)

Som eksemplet i verset ovenfor siger, leder folk, som er langt fra Koranens moral, under alle omstændigheder efter nogen andre at skyde skylden på. De ignorerer deres egne fejl og mangler og prøver at beskyldte gode folk for ondskab. Men, ligesom Gud henleder vores opmærksomhed på i det ovenfor citerede vers, er det dem, der er ansvarlige for det onde. Hvis disse folk fortolker ondt som godt og omvendt, så er det kun deres egen fejl.

At misforstå skæbnen

Hele vejen gennem deres liv fortsætter folk med at planlægge deres fremtid, selv den næste dag eller time. Nogle gang går disse planer som planlagt. Men i nogle tilfælde forhindres de på grund af uventede udviklinger. De, som er langt fra Islams lære, tilskriver disse forhindringer tilfældighederne.

Men faktisk er der hverken programmer, der udføres, eller uventede forhindringer. Alle de hændelser, en person møder i sit liv, er forudbestemt af Gud for den person i hans skæbne. Dette faktum forklares i de følgende vers:

Han styrer befallingen fra himlen til jorden... (Sura as-Sajda: 5)

Alt har Vi skabt tilpas.. (Sura al-Qamar: 49)

En person kan fejlagtigt tro, at han i løbet af sin dag blot oplever, hvad han selv har planlagt. Faktum er dog, at han bare følger den skæbne, der er bestemt for ham af Gud. Dette vil sige, at selv hvis en person formoder, han har indblandet sig i en situation og derfor ændret sin skæbne, oplever han i virkeligheden endnu en gang et øjeblik, der er forudbestemt for ham. Ingen af de øjeblikke, som udgør vores liv, sker ud over skæbnen. En person i koma, som senere dør, gør det, fordi hans skæbne havde fastlagt det dødstidspunkt. En anden i samme situation, som bliver rask efter en måned, gør det på grund af sin skæbne.

For en person, som ikke helt har forstået betydningen af skæbne, sker alle hændelser som resultat af tilfælde. Han formoder fejlagtigt, at alt i universet har en selvstændig eksistens. Det er grunden til, at han, når han rammes af en ulykke, taler om det som en "uheldig" hændelse.

Ikke desto mindre er mennesket begrænset i visdom såvel som dømmekraft, og endvidere er han begrænset af rum og tid. På den anden side er alt, der sker for en person, uden undtagelse, planlagt af Gud, besidderen af "uendelig visdom", Som ikke er begrænset af rum og tid.

Ingen ulykke rammer på jorden eller hos jer selv, uden at den findes i et skrift allerede, inden Vi har skabt den. Dette er let for Gud. (Sura al-Hadid: 22)

Som konsekvens er alt, en person skal gøre, at underkaste sig den skæbne, hans Skaber har bestemt, og forblive klar over, at alt vil blive godt til sidst. Faktisk bruger folk med sand tro ethvert øjeblik af deres liv med anerkendelse af det faktum, at hvad end der sker, er del af deres skæbne, og at alle omstændigheder er forudbestemt af en grund. De belønnes hele tiden for dette positive livssyn og møder til sidst dette gode. Den ædle moral og helhjertede underkastelse, de troende udøver, beskrives i Koranen som følger:

Sig: "Intet andet vil ramme os end det, som Gud har bestemt for os. Han er vor skytsherre." Til Gud skal de troende sætte deres lid. (Sura at-Tawba: 51)

I sidste ende kan en person aldrig forhindre en forudbestemt hændelse i at ske, uanset om han bedømmer den som god eller dårlig. Hvis han ser godt i alt, belønnes han altid, ellers gør han ikke andet end at skade sig selv. At fortryde eller have en oprørsk attitude ændrer ikke et eneste øjeblik af ens skæbne. Da dette er tilfældet, er et menneskes ansvar som en tjener af Gud at underkaste sig Hans uendelige retfærdighed og den skæbne, Han forudbestemmer, at betragte alle hændelser som ultimativt gode og derfor blive en tilskuer til sin egen skæbne med et roligt og fredfyldt hjerte.

Satan prøver at forhindre mennesket i at se det gode

I Koranen fortæller Gud, at Satan er utaknemmelig og oprørsk. Vi lærer også fra Koranen, at han vil tilgå mennesket fra alle vinkler, og at han vil ty til alle midler for at føre mennesket ind i alle former for

udskejelser. Den mest almindelige metode, han bruger i denne onde plan, er at forhindre mennesket i at se det gode i de ting, der sker for ham. På denne måde prøver han også at mislede mennesket til oprørskhed og utaknemmelighed. Folk, som ikke forstår skønheden ved Koranens moral, de som er fjernt fra Islams lære og bruger deres liv på at jagte forfængelige formål, som ikke tænker på et Hinsides, er udsatte for Satans snedigheder.

Satan udnytter menneskets svagheder og hvisker bedrageriske kneb til ham; han opfordrer ham til at gøre oprør mod Gud og tro. For eksempel kan man synes, at det ikke er svært at minde sin nabo, som har været involveret i et uheld, på det faktum, at det er en del af hans skæbne. Men den samme person har måske ikke den samme modne attitude, når han eller hans familie rammes af en lignende ulykke. Gennem Satans påvirkning finder han det nemmere at have en oprørsk attitude. For man må bruge sin samvittighed for at stræbe efter at se det gode i ting, at vise underkastelse og sætte sin lid til Gud. At man ikke bruger sin samvittighed kan kun føre til en vildfarende attitude.

Satans indsats for at hindre mennesket i at se det gode kan findes i alle slags omstændigheder. Hans hviskende ord forhindrer også nogen i at se det gode i deres egne handlinger. For eksempel prøver Satan at indbygge frygt for fattighed i en, som er villig til at bruge sin rigdom i Guds sag. Denne fristelse beskrives i det følgende vers:

Satan truer jer med fattigdom og påbyder jer det skamløse. Men Gud lover jer sin tilgivelse og gunst. Gud er favnende og vidende. (Sura al-Baqara: 268)

Men alle sådanne følelser er forfængelige følelser. Disse af Satans ondskabsfulde planer kan på ingen måde påvirke en sand troende, siden den troendes formål med at bruge sin rigdom ikke er at opnå verdslige fordele eller sin egen tilfredsstillelse. Hans hovedmål er at tjene Guds gode vilje, Hans barmhjertighed og Paradis. Af denne grund kan Satan ikke bedrage troende med tomme ambitioner. At Satan ikke kan påvirke troende erklæres i et vers som følger:

Hvis en fristelse fra Satan tilskynder dig til noget ondt, så søg tilflugt hos Gud! Han hører alt og ved alt. De, der er gudfrygtige, lader sig påminde, når de får en indskydelse fra Satan, og straks bliver de klarsynede. (Sura al-A'raf: 200-201)

Fra det foregående burde vi kunne forstå, at Satan bruger to metoder til at forhindre mennesket i at udføre gode gerninger. Først prøver han at forhindre en god og fordelagtig handling og præsenterer jagten på verdslige fordele som livets eneste formål. For det andet gør han sit yderste for at forhindre folk i at se en hændelses gode side og formål. Specielt når mennesket er i modgang, præsenterer han det som en ”onde” og frister ham til at have en oprørsk attitude over for Gud.

Men der gives dog så mange velsignelser til en person, at man aldrig kunne tælle dem. Fra det øjeblik, man bliver født, får mennesket skænket utallige velsignelser fra sin Herre, en gavmildhed, som ikke afbrydes på noget tidspunkt i resten af hans liv. Det er grunden til, at troende, som tager deres Herre som deres eneste allierede og beskytter, sætter deres lid til Ham, og at de, når noget tilsyneladende negativt sker for dem, er klar over, at der eksisterer noget godt i det, og udviser tålmodighed, selv hvis de ikke med det samme kan se det hellige formål. Som Profeten (saas) siger, de “søger tilflugt hos Gud fra vanskelighederne ved alvorlige

ulykker” (Bukhari), og lige meget, hvad der sker for dem, bliver de aldrig oprørske eller klager. De husker altid på, at tilsyneladende negative hændelser ultimativt vil blive til deres fordel. Og ved Guds vilje kan den vanskelige periode ultimativt vise sig at være en stor milepæl i deres liv, som vil lede dem til evig frelse.

EKSEMPLER FRA PROFETERNES OG SANDE TROENDES LIV

Kampen mod de vantro udgjorde en stor del af indsatsen for profeterne og de sande troende, som fulgte dem. Disse ædle folk stå over for mange hændelser, som ellers ville have virket uheldige. Men når de mødte disse prøvelser, blev den egenskab, som var den mest kendetegnende for dem, tydelig: lige meget hvor udfordrende disse omstændigheder var, følte de fred og trøst ved at vide, at intet er adskilt fra og uafhængigt af Gud. Sådant en viden hjalp dem til at få en positiv attitude...

Gud udsendinge og de sande troende levede deres liv med sikkerhed på det faktum, at Gud ville hjælpe dem gennem de hårde tider, og at alt ultimativt ville blive til deres fordel, og de baserede hele deres livssyn på dette faktum. Dette overlegne træk hos dem, som stammede fra en dyb tro, udgør et godt eksempel for alle troende.

Verbale angreb fra de vantro

Som vi har lært fra Koranen, mødte de troende grupper af vantro og hyklere, som tyede til alle mulige slags metoder for at forhindre dem eller bortlede dem fra den rigtige vej. Koranen giver en detaljeret redegørelse for de vantroes fornærmende og usmagelig sprog:

I vil blive prøvet på jeres ejendom og på jeres liv. Både fra dem, der fik Skriften før jer, og fra dem, der sætter andre ved Guds side, vil I høre meget ondt. Men hvis I er udholdende og gudfrygtige, så er dette tegn på viljestyrke. (Sura Al 'Imran: 186)

I verset ovenfor gør Gud det klart, at de løgne og den bagtalelse, som virkede ond på de troende, faktisk var gode. I et andet vers beskriver Gud dette faktum med et andet eksempel, som fandt sted på Profetens (saas) tid:

De, der kom med løgnet, var en flok iblandt jer. I skal ikke regne med, at det er dårligt for jer; det er tværtimod godt for jer. Hver enkelt af dem skal undgælde for den synd, som han har begået, og den af dem, der har hovedansvaret for den, vil få en vældig straf. (Sura an-Nur: 11)

I sidste ende var sådanne omstændigheder, som troende mødte i fortiden, den taktik, de vantro brugte til at nedbryde dem og tale den bort fra at lytte til Islams læresætninger. Men de troende forblev altid stædige, sikre på det faktum, at disse onde forsøg ultimativt ville blive fordelagtige for dem, og at deres sag ville sejre til slut. De er grunden til, at de besvarede bagtalelse og verbale angreb med moderation og visdom. Ikke et

eneste sekund glemte de, at tålmodighed og lid til Gud ville føre dem til succes. De var klar over, at, som Profeten (saas) sagde, ”den der er tålmodig, vil Gud gøre tålmodig. Ingen kan få en velsignelse større end tålmodighed.” (Bukhari)

Som i disse eksempler fra fortiden, er det essentielt for troende i dag at underkaste sig den skæbne, Gud har skabt, og at sætte deres lid til den sandhed, at alt udvikler sig i overensstemmelse med et guddommeligt formål. En troende, som lever efter disse principper, vil også opnå de størst mulige belønninger i denne verden. For Gud lover at hjælpe Sine tjenere, som sætter deres lid til Ham, og forsikrer dem om, at de aldrig vil stå uden en ”udvej”:

Hvis Gud hjælper jer, kan ingen besejre jer. Men hvis Han lader jer i stikken, hvem kan da hjælpe jer derefter? Til Gud skal de troende sætte deres lid! (Surah Al 'Imran: 160)

Fysiske angreb fra de vantro

Hele vejen gennem historien har vantro samfund altid opfattet troendes hengivenhed til Guds religion, deres måde at leve efter dens principper og sprede Guds budskab, som en trussel. Det er grunden til, at de brugte onde metoder som bagtalelse eller bedrag til at demoralisere de troende. Og i nogle tilfælde, når metoderne gik galt, tøvede de ikke med at tage mere alvorlige metoder i brug, såsom trusler, tortur, arrestationer eller at drive de troende ud af deres hjem.

Den onde behandling, de troende udsættes for under deres kamp mod vantro, er blot bevis på de vantros uforskammethed. Men de troende anerkender altid det gode i sådanne overgreb, klar over at Gud helt sikkert har bestemt det af en grund. De er meget klar over, at sand retfærdighed er at udvise tålmodighed og sætte sin lid til Gud. Gud beskriver denne egenskab hos dem på følgende måde:

... Fromhed er, når man tror på Gud og den yderste dag, på englene, Skriften og profeterne; når man til trods for, at man elsker sine rigdomme, giver dem bort til slægtningene, de forældreløse og de fattige, til den vejfarende, til tiggerne og slaverne; og når man holder bøn og giver almisse. Fromme er de, der overholder de aftaler, som de har indgået, og er udholdende i ulykke og modgang og onde tider. De er sandfærdige. De er gudfrygtige. (Sura al-Baqara: 177)

Nogle af disse positive karaktertræk er illustreret i en historie i Sura al-Ahzab, som gengiver en hændelse, der fandt sted på Profeten Muhammads (saas) tid. Ifølge historien, blev de troende under en kamp testet og alvorligt rystet, da de vantro angreb dem fra alle sider. I sådanne prøvende omstændigheder kom hyklere og de, der er syge i deres hjerter, med diverse undskyldninger, og afslørede dermed, hvem de var.

I sådanne tider blev hyklerne, som i noget tid var blendet ind i de troendes samfund, kendt. Disse folk, som var ligesom cancerceller, der udvikler sig usynligt inde i kroppen, trak sig øjeblikkeligt tilbage i vanskelige tider, selvom Guds hjælp og støtte altid forblev med den troende.

Mens hyklerne opførte sig foragteligt, var de troende klar over det ultimativt gode i de vanskeligheder, de mødte. De anerkendte, at de selv gennemgik, hvad Koranens vers havde informeret dem om, og opnåede derved en dybere tro på og loyalitet til Gud:

Da de troende så forbundsfællerne, sagde de: "Dette er, hvad Gud og Hans udsending har lovet os. Gud og Hans udsending siger sandheden!" og det gjorde kun deres tro og vilje til at overgive sig til Gud stærkere. (Sura al-Ahzab: 22)

Som eksemplet ovenfor også forklarer, kan en prøvende situation vise sig at være en stor velsignelse for de troende, mens det får dem, der ikke værdsætter det gode, endnu længere ind i vantroskab. Samtidig som disse hændelser skelner det gode fra det onde, tjener de til at ophæve de vantros indsats. I Sura al-Ahzab erklæres det, at de vantro ikke evnede at opnå succes, men blot vendte tilbage med vrede og dybere had:

Gud drev de vantro med al deres vrede tilbage, uden at de havde opnået noget godt... (Sura al-Ahzab: 25)

Muslimernes udvandring

Om nødvendigt, kan det være en form for tilbedelse at forlade sine ejendele og sin formue, som det står i Koranen. Derfor ser muslimer, der udvandrer for Guds sag, altid det gode i sådanne tvangsfjernelser fra deres hjem. Faktisk nævnes de, der udvandrer for Guds sag, i Koranen blandt dem, der kan håbe på Guds Barmhjertighed:

Men de, der tror, og de, der udvandrede og kæmpede for Guds sag, de kan håbe på Guds barmhjertighed. Gud er tilgivende og barmhjertig. (Sura al-Baqara: 218)

En uvidendes logik betragter flugten fra sit hjemland på grund af uro eller udvisning til et ukendt land som en ulykke, som direkte kaster hans liv ind i kaos. Men det må nævnes, at troende lige fra udgangspunktet er klar over, at de vil blive set negativt på af størstedelen af folk, som benægter Guds religion. Som konsekvens er sådan en undertrykkelse faktisk en manifestering af sandheden i Guds vers. Det er grunden til, at troende, som emigrerer eller uddrives fra deres hjem, altid møder sådanne omstændigheder med stor forventning og entusiasme. Den overlegne moral hos troende, som levede på Profetens (saas) tid, og deres urokkelig tro, er et af de bedste eksempler for nutidens troende. Da de var klar over, at lydighed over for Profeten (saas) ville gøre dem fortjent til Guds glæde, udholdt de frivilligt alle former for vanskeligheder med glæde. For muslimernes skyld, tøvede de ikke med at forlade deres land og efterlod frivilligt alle deres verdslige ejendele.

Som belønning for deres oprejste moral og den positive måde, hvorpå de opfattede disse hændelser, lovede Gud dem Hans uendelige Paradis og barmhjertighed. Gud er bestemt trofast mod Sit løfte:

Og deres Herre bønholder dem: "Jeg lader ingen af jeres handlinger gå tabt, hverken mands eller kvindes; I hører sammen." De, der udvandrede og blev fordrevet fra deres huse; de, der har lidt overlast for Min sag; de, der kæmpede, og de, der blev dræbt, dem vil Jeg eftergive deres

onde handlinger. Jeg vil føre dem ind i haver med rindende floder, som en belønning fra Gud. Hos Gud er den smukkeste belønning. (Sura Al 'Imran: 195)

Ud over Guds uendelige belønninger i det Hinsides, lover Gud også glade tidender om en overflod af fordele og ressourcer i denne verden også. Dette gengives i Koranen som følger:

Den, der udvandrere for Guds sag, vil finde megen tilflugt og rummelighed på jorden. Hvis nogen forlader sit hus for at udvandre til Gud og Hans udsending, og døden derpå indhenter ham, så påhviler det Gud at lønne ham. Gud er tilgivende og barmhjertig. (Sura an-Nisa': 100)

De, der udvandrede for Guds skyld efter at have lidt uret, dem vil Vi give et godt sted at bo i denne verden; men lønnen i det hinsidige er større. Hvis de blot vidste det! - de, der holder ud og sætter deres lid til Gud. (Sura an-Nahl: 41-42)

Profetens (saas) eksemplariske tro

Profeten Muhammad (saas) mødte, ligesom alle andre profeter, diverse vanskeligheder gennem sit liv og satte et perfekt eksempel for alle muslimer gennem sin tålmodighed og tro på Gud. En situation, der gengives i Koranen, beskriver Profeten Muhammads (saas) overlegne moral og urokkelige tro.

Da Profeten (saas) forlod Mekka, jagtede de vantro ham med det formål at dræbe ham. Som resultat søgte han tilflugt i en grotte. Under deres jagt lykkedes de vantro efterhånden i at finde grottens afsnit. Selv i sådan et stressende øjeblik, rådede Profeten (saas) sin kompagnon til ikke at bekymre sig og mindede ham om at sætte sin lid til Gud:

Hvis ikke I hjælper ham; - Gud har tidligere hjulpet ham: Da de, der er vantro, fordrev ham som den ene af to; da de to var i hulen; da han sagde til sin ledsager: "Vær ikke bedrøvet! Gud er med os!" - da sendte Gud sit nærvær ned over ham og støttede ham med hære, som I ikke kunne se. De, der er vantro, deres ord nedgjorde Han... (Sura at-Tawba: 40)

Det er tydeligt, at den eneste grund til, at Profeten (saas) ikke følte nogen frygt eller stress i sådan et øjeblik, da hans liv var i alvorlig fare, var hans tro på Gud og at han var klar over, at Gud bestemmer alt i ens skæbne med et formål. Ultimativt nåede han Medina uden skader, og dermed var udvandringen, en stor milepæl i Islams historie, begyndt.

Profeten Moses' (as) overlegne moral

Koranen giver en detaljeret redegørelse af Profeten Moses' kamp med Faraoen, en mand som er gået over i historien som en af de mest undertrykkende herskere i historien. Faraoen besvarede en besked fra Gud, som Profeten Moses (as) havde kommunikeret til ham, med trusler og vold. Profetens Moses' overlegne

moral og hans tro på Gud, da han stod over for Farao, som tyede til alle slags metoder for at lede ham bort fra den rette sti, er i sandhed et eksempel for alle troende.

Koranen forklarer perioden for Moses' mission som følger: Faraoen, som regerede i Egypten, udøvede total magt over for Israels børn. På den anden side var Profeten Moses (as) og hans folk et mindretal i landet. Derfor ville man fra de uvidendes perspektiv, som bedømmer ting udelukkende på den måde, de fremstår på, og dermed fejlagtigt formoder, at de magtfulde vinder over de retfærdige, forvente succes for Faraoen. Men dette er en indbildning, for Gud befaler som følger:

Gud har skrevet: "Jeg vil sejre, Jeg og Min udsending!" Gud er stærk og mægtig. (Sura al-Mujadala: 21)

Gud holdt det løfte, Han gav til Sine Profeter, og tilegnede Profeten Moses (as) sejren mod Faraoen. Gud støttede ham gennem hans bror Harun, samt Sin egen beskyttelse. Ud over det gav Gud flere mirakler, som Profeten Moses (as) kunne udføre, og adskilte ham fra alle andre folk ved at snakke til ham. Vi kan lære af Moses' kamp, som den beskrives i Koranen. Den viser tydeligt, hvordan det, der kan virke som modgang for de troende, på et øjeblik kan blive vendt til deres fordel ved Guds Vilje.

En sådan hændelse fandt sted på den følgende måde: Faraoen og hans hær tog afsted for at fange Moses (as) og hans kompagnoner, efter de flygtede fra Egypten. På det tidspunkt, hvor Israels børn havde nået havet, havde Faraoen og hans soldater næsten indhentet dem. I det øjeblik var Moses' (as) ord meget bevægende: selvom Faraoen og hans soldater var inden for rækkevidde, og der ikke var nogen måde at flygte på, fortvivlede han ikke over Guds hjælp, og derfor vedholdt han en ro, som i sandhed var eksemplarisk. Denne historie gengives i Koranen som følger:

De satte efter dem ved solopgang, og da de to grupper var inden for hinandens synsvidde, sagde Moses' ledsagere: "Vi bliver indhentet!" "Nej!" sagde denne. "Min Herre er med mig, og Han vil retlede mig." Så åbenbarede Vi for Moses: "Slå på havet med din stav!" Da kløvedes det, og hver del var som et vældigt bjerg. Vi lod de andre komme tæt på dér, og Vi reddede Moses og alle dem, der var med ham. Så lod Vi de andre drukne. Deri er der et tegn, men de fleste af dem er ikke troende. Din Herre er Den Mægtige og Den Barmhjertige. (Surat ash-Shu'ara': 60-68)

I denne historie ledes vores opmærksomhed hen på Profeten Moses' (as) nævneværdige kvaliteter: gennem sin vanskelige kamp, huskede han hele tiden på, at Gud ville hjælpe ham, så godt i alt, der skete for ham, og stræbte selv i sine mest udfordrende øjeblikke efter at sætte sin lid til Gud og bevarede sin loyalitet over for Ham.

Profeten Josefs (as) urokkelige underkastelse

Et af de smukkeste eksempler i Koranen om forandringen af en tilsyneladende negativ situation til fordel for de troende er Profeten Josefs (as) liv.

Profeten Josef (as) var fra sine første år og gennem hele sit liv kendt for sin modne adfærd gennem modgang og for sin stærke loyalitet over for Gud. Hans adfærd gennem prøvende omstændigheder var et godt eksempel for troende. Profeten Josef (as), som betragtede Gud som sin vogter, søgte det gode i alt, der skete for ham, og var klar over, at lige meget hvad, han stod overfor, kom det fra Ha. Derfor anerkendte han gennem sit liv enhver mulighed som en prøvelse og forblev altid tro og oprigtig.

Profeten Josef (as) blev først udsat for uretfærdig behandling af sine egne brødre, som var misundelige på ham. De kastede ham ned i en brønd og holdt ham dermed væk fra deres hjem og deres far. Men Gud reddede ham fra brønden, da en karavane kom forbi. De rejsende reddede den unge Josef og solgte ham til en vigtig person i Egypten. Konen til ejeren af huset, som var imponeret over Josefs skønhed, "anmodede" ham, som Koranen fortæller. Derfor blev Josef (as) igen behandlet uretfærdigt, denne gang fejlagtigt anklaget af denne kvinde. Selvom den undersøgelse, der blev udført, afslørede beviser til fordel for Josef (as), blev han sat i fængsel:

Da de havde set tegnene, blev det klart for dem, at de skulle fængsle ham for en tid. (Sura Yusuf: 35)

Som det ses tydeligt, blev Josef (as) bagvasket, udelukkende på grund af sin dydige karakter. Som resultat af denne anklage, viste Josef (as), som sad i fængsel i en lang periode, tålmodighed over for alle vanskelighederne i fængselslivet og satte sin lid til Gud. Som Koranen gengiver, var han i sandhed et eksempel for alle troende gennem den måde, hvorpå han opførte sig, og hans overlegne underkastelse til Gud.

Josef modtog bestemt den største belønning, både i denne verden og den næste, til gengæld for sin tålmodighed, sin lid til Gud og anerkendelse af det gode i alt, der skete for ham. Gud gjorde ham til ansvarlig for statskassen og gjorde ham til hersker i landet. Hans anerkendelse af det gode i alt, der skete for ham, og hans bønner til Gud, gengives i Koranen som følger:

Han hævdede sine forældre til tronen, og de andre faldt ned for ham i tilbedelse. "Far!" sagde han. "Dette er jo tydingen af den drøm, jeg havde dengang. Min Herre har gjort den til sandhed. Han har gjort godt imod mig, da Han fik mig ud af fængslet, og da Han bragte jer til mig fra ørkenen, efter at Satan havde sat ondt blod mellem mig og mine brødre. Min Herre er skarpsindig i det, som Han vil. Han er Den Vidende og Den Vise." "Herre! Du har givet mig magt, og Du har lært mig at tyde fortællinger. Himlenes og jordens skaber! Du er min ven i denne verden og i den hinsidige. Kald mig bort som en, der overgiver sig, og sæt mig blandt de retfærdige!" (Sura Yusuf: 100-101)

Denne historie er i sandhed et godt eksempel på de belønninger, de troende modtager som gengæld for deres oprigtighed og lid til Gud. Hvad end, der sker for en sand troende, må han stræbe efter at finde og forstå formålet bag de hændelser. Han bør søge tilflugt hos Gud og bede om sådan indsigt. En muslim må aldrig glemme, at enhver hændelse, stor eller lille, som sker for ham i løbet af en dag, på ingen måde går imod ham. Dette er noget, der totalt modsiger skæbnens sandhed, en af Guds uforanderlige love. Gud bestemmer alt til fordel for de troende. Som en stor velsignelse, kan Gud afsløre formålet og det gode i noget

i hjertet hos en troende. Men selv hvis han ikke gør det, må en troende udvise tålmodighed og være i stand til at sige ”det må gøre godt for noget.”

GUDS LØFTER OG HJÆLP TIL DE TROENDE

Som der står i Koranen, ”... de fleste mennesker tror ikke.” (Sura ar-Ra’d: 1), hvilket betyder, at vantro oftest udgør størstedelen af mennesker på jorden. De er altid flere end de troende, hvilket er grunden til, at de uvidende folk betragter sig selv som værende på rette vej. Den materielle rigdom og tal bedrager dem til en falsk følelse af sikkerhed. Da de kun er klar over tingenes ydre fremtoning, tror de stædigt, at de selv er overlegne. Men der er et faktum, som de slet ikke er klar over: Guds løfte og støtte til de vantro:

Gud vil ikke lade de vantro gå forud for de troende. (Sura an-Nisa': 141)

Som verset ovenfor fortæller, skaber Gud alt til fordel for de troende og giver dem hjælp på forskellige måder. In Sura al-Inshirah fortæller Gud de troende om den hemmelighed, at der for en muslim med hver trængsel findes lindring. Gud, Som skaber en kur for enhver sygdom, giver lindring efter enhver trængsel. Dette faktum afsløres som følger:

For sammen med trængsel er der lindring; sammen med trængsel er der lindring. (Sura ash-Sharh: 5-6)

Kun troende er klar over denne støtte og assistance, som Gud giver. Lige meget hvad de møder i livet, nyder de ro og fred i sindet ved at vide, at Gud hjælper og beskytter dem. Gud lovede Sine tjenere:

Gud kender bedst jeres fjender. Gud er tilstrækkelig som ven, og Gud er tilstrækkelig som hjælper. (Sura an-Nisa': 45)

Vantro og hyklere besidder på den anden side al mulig slags frygt. De føler konstant bekymring, for de har ingen tro på Gud, tilbyder andre end Ham, og tror at hændelser sker ved tilfælde. Dette er i realiteten en frygt, som Gud sætter i hjertet på de, som kæmper mod de troende:

Da din Herre åbenbarede for englene: "Jeg er med jer, så lad dem, der tror, stå fast! Jeg vil sætte en skræk i livet på dem, der er vantro..." (Sura al-Anfal: 12)

Den hjælp og støtte, Gud giver til de troende, varer hele livet. Gennem historien og på mange måder har Gud givet sin assistance til de troende. I nogle tilfældet gav Han mirakler til Sine profeter, i andre støttede Han muslimer med usynlige hære, engle eller gennem naturhændelser. Nogle gange forekom endda hændelser, som virkede usandsynlige. Nogle eksempler fra Koranen lyder som følger:

I, der tror! Tænk på Guds nåde mod jer, da der kom hærstyrker til jer! Da sendte Vi mod dem en vind og hære, som I ikke kunne se. Gud ser, hvad I gør. (Sura al-Ahzab: 9)

Da I bad jeres Herre om hjælp. Da bønhørte Han jer: "Jeg vil forstærke jer med tusind engle, i rækker bag hinanden." (Sura al-Anfal: 9)

Det var et tegn for jer, da to flokke mænd stødte sammen, én flok, der kæmpede for Guds sag, og en anden, der var vantro, som de med egne øjne kunne se var dobbelt så stor som deres egen. Gud styrker med sin hjælp, hvem Han vil. Heri er der et eksempel for de indsigtfulde. (Sura Al 'Imran: 13)

Alle planer, der lægges mod muslimerne, er dødsdømt fra starten

Vantro burger alle mulige slags onde metoder i deres kamp mod muslimerne. En af de mest anvendte metoder er at etablere alliancer mod dem. Vantro, som tror, at de vil lykkes, fordi de er flertallet, og de som lægger planer i hemmelighed, glemmer, at Gud ser dem, mens de planlægger. De er helt uvidende om det faktum, at Gud er nærmere mennesket end hans egen halsvene. Ikke desto mindre ved Gud, uanset om de holder det for sig selv eller fortæller det, "hvad der er i deres hjerter". Gud kender enhver detalje i hver eneste af deres tanker, og enhver plan eller plot, de lægger.

Vigtigere endnu fortæller Gud, den Alvidende, os, at Han har forpurret de vantros planer fra starten af. Lige meget hvor hemmelighedsfulde eller snedige disse planer er, er alle planer mod troende dødsdømt fra det øjeblik, de fødes:

...Gud svækker de vantros list. (Sura al-Anfal: 18)

De lagde deres listige planer. Men deres list er hos Gud, om så deres list var sådan, at bjerge kunne forsvinde derved. (Sura Ibrahim: 46)

I tillæg fortæller Gud os, at sådanne planer ikke vil skade de troende, og at de ultimativt vil ramme ophavsmændene selv:

... Men de onde planer rammer kun deres ophavsmænd. Kan de vente sig andet end de sædvanlige indgreb over for de tidligere slægter? Du vil ikke finde nogen ændring i Guds sædvane. Du vil ikke finde nogen omskiftelse i Guds sædvane. (Sura Fatir: 43)

Troende sætter deres lid til dette guddommelige løfte (at Gud vil forpurre de vantros planer). De er klar over det faktum, at Guds hjælp altid er med dem, og lever et liv med sindsro. Som vi indtil videre har understreget, kan de takket være denne tilbagetræden se det gode og formålet i enhver hændelse, de møder, og selv hvis de ikke kan se det, så ved det med sikkerhed, at enhver hændelse til slut vil blive vendt til noget positivt for de troende.

"Det er Guds forbundsfæller som vil sejre."

Belønningen for at se det gode i selv tilsyneladende negative hændelser og for altid at sætte sin lid til Gud, har altid været stor:

Det er dem, til hvem man sagde: "Mennesker har samlet sig imod jer. Frygt dem!" Men det gjorde dem kun stærkere i troen, og de sagde: "Gud er tilstrækkelig for os. Hvilken herlig værge!" Så vendte de ved Guds velsignelse og gunst tilbage, uden at der var sket dem noget ondt. De fulgte Guds velbehag. Gud er fuld af vældig gunst. (Sura Al 'Imran: 173-174)

Lad os minde os selv om, at de vantro fra tid til anden kan se ud til at sidde med den stærkeste hånd. Men det er blot en prøvelse fra Gud for de troende. Som vi sagde tidligere, er det en del af en guddommelig plan for at skelne de sande troende fra de, som er svagere i troen. Troende, som sætter deres lid til Gud, udviser tålmodighed og ser det gode i alt, der sker, fremviser tydeligt deres loyalitet og tro på Gud. Det er grunden til, at de, som vil tjene Guds glæde, både i denne verden og i livet i det Hinsides, og som i sidste ende vil triumfere, er de troende:

Den, der tager sig Gud til ven, samt Hans udsending og dem, der tror; - det er Guds forbundsfæller, der vil sejre. (Sura al-Ma'ida: 56)

KONKLUSION

Troende lever i helhjertet underkastelse til Gud, klar over, at alt ned til mindste detalje er skabt af Gud og forudbestemt af Ham ifølge en særlig plan. Selvom troende kan møde alle slags vanskeligheder og prøvelser gennem deres liv, føler de aldrig anger og siger, ”Jeg ville ønske, dette ikke var sket for mig...” De tror på, at et guddommeligt formål kan findes i enhver hændelse. Derfor lever de, selv i de mest fortvivlende omstændigheder, med fred i sindet. Men vantro, som ikke er klar over denne sandhed, føler stor bedrøvelse, når de møder en hændelse, som lader til at være ond. Håbløshed og fortvivlelse gennemsyrer deres liv. Faktum er dog, at mennesket, på grund af sin natur, hele tiden søger fred og sikkerhed på grund de fysiske og spirituelle smerter, som vanskelighed, stress og sorg bringer ham. Men sorgen, stressen og fortvivlelsen, som en person, som ikke sætter sin lid til Gud eller ikke ser det gode i alt, han møder, udsættes for, griber om ham fra alle sider. Han kan aldrig klare at befri sig selv fra frygten for fremtiden, døden, sygdom eller fattigdom.

Menneskets eneste frelse findes i at huske, at Gud skaber enhver hændelse med et guddommelig formål og noget godt. En troende sætter kun i sandhed sin lid til Gud, hvis han forbliver klar over dette faktum. Han opfører kun sig selv som en sand tjener, hvis han ikke blot udholder disse situationer, men også er tålmodig gennem dem. At holde sig tæt på Gud ved at bede og sætte sin lid til Ham, og ved at forvente, at alt kommer fra Ham, er en kvalitet, der kun findes hos troende.

I denne verden, hvor han venter på at opnå Paradisets porte, møder en troende diverse slags omstændigheder som del af hans prøvelse. Under denne test opfører han sig ansvarsfuldt over for sin Skaber og stræber efter at tjene Guds glæde og Hans Paradis. Han forsøger at undgå Helvede, frygter Gud og ser det gode i alt, der sker for ham og omkring ham. Selvom han ikke kan se dette gode, husker han, at der er Gud, Som ved alt, uanset omstændighederne. En troende er et væsen, som er kommet til jorden fra paradiset gennem tidløshed, altså i Guds syn. Her skal han forblive i en kort periode, indtil han bliver tilladt adgang til sit endelige opholdssted ved Guds vilje. Gud fortæller os om en begivenhed, som med sikkerhed vil ske for Hans tjenere, som frygter Ham og udfører deres pligt:

De, der frygtede deres Herre, drives i flokke til Haven. Når de så er nået frem dertil, åbnes dens porte, og dens vogtere siger til dem: "Fred være med jer! I har været gode, så træd ind i den; dér skal I forblive til evig tid!" Og de siger: "Lovet være Gud, som holdt sit løfte til os og gav os jorden i arv! Vi kan slå os ned i Haven, hvor vi vil." Herlig er lønnen til dem, der handler! Du vil se englenerne stå i kreds rundt om tronen og synge deres Herres pris. Der vil blive dømt imellem dem i sandhed, og der vil blive sagt: "Lovet være Gud, alverdens Herre!" (Sura az-Zumar: 73-75)

EVOLUTIONENS BEDRAG

Enhver detalje i dette univers peger på en overlegen skabelse. I kontrast er materialismen, som forsøger at benægte skabelsesfaktummet i universet, intet andet end en uvidenskabelig fejlagtighed.

Når materialismen er ugyldiggjort, dømmes alle andre teorier baseret på denne filosofi grundløse. Vigtigst af dem er darwinismen, altså evolutionsteorien. Denne teori, som påstår, at liv kommer fra ikke-levende materie gennem tilfælde, er blevet knust med anerkendelsen af, at universet blev skabt af Gud. Amerikanske astrofysiker Hugh Ross forklarer dette som følger:

Ateisme, darwinisme og kort sagt alle de ”ismer”, der kommer fra filosofierne i det attende til det tyvende århundrede, er bygget på formodningen, den forkerte formodning om, at universet er uendeligt. Denne ejendommelighed har bragt os ansigt til ansigt med årsagen – eller skaberen – over/bag/før universet og alt, det indeholder, inklusiv livet selv.¹

Det er Gud, som skabte universet, og Som designede det ned til dets mindste detalje. Derfor er det umuligt for evolutionsteorien, som vedholder, at levende væsner ikke er skabt af Gud men er produkter af tilfælde, at være sand.

Ikke overraskende ser vi, når vi kigger på evolutionsteorien, at denne teori er afkræftet af videnskabelige fund. Designet i liv er ekstremt kompleks og slående. I den ikke-levende verden kan vi for eksempel udforske, hvor sensitiv balancerne, som atomerne hviler på, er, og i den levende verden kan vi endvidere observere, i hvor kompleks et design atomer er sat sammen, og hvor enestående mekanismerne og strukturerne såsom proteiner, enzymer og celler, som består af atomer, er.

Dette enestående design i liv ugyldiggjorde darwinismen i slutningen af det 20. århundrede.

Vi har gennemgået dette emne i stor detalje i nogle af vores andre studier, og vil fortsætte med at gøre dette. Men vi synes, dets vigtighed taget i betragtning, at det vil være behjælpeligt at komme med en kort opsummering her også.

Darwinismens videnskabelige kollaps

Selvom dette doktrin går helt tilbage til det gamle Grækenland, blev evolutionsteorien udviklet ekstensivt i det 19. århundrede. Den vigtigste udvikling, som gjorde det til hovedemnet i videnskabens verden, var Charles Darwins *The Origin of Species*, udgivet i 1859. I denne benægtede Darwin, de forskellige levende arter på jorden var blevet skabt separat af Gud. Ifølge Darwin havde alle levende væsner en fælles forfader og diversificerede sig over tiden gennem små forandringer.

Darwins teori var ikke baseret på nogen konkrete videnskabelige fund; som han også accepterede, var det bare en ”formodning”. Endvidere, som Darwin indrømmede i sin bog i det lange kapitel med titlen ”Difficulties on the Theory”, kunne teorien ikke forsvare sig overfor mange kritiske spørgsmål.

Darwin investerede alle sine håb på nye videnskabelige opdagelser, som han forventede, ville løse disse vanskeligheder. Men i modsætning til hans forventninger, udvidede videnskabelige fund dimensionerne af

disse vanskeligheder. Videnskabens sejr over darwinisme kan opsummeres inden for tre grundlæggende emner:

- 1) Teorien kan ikke forklare, hvordan liv opstod på Jorden.
- 2) Ingen videnskabelige fund viser, at de "evolutionære mekanismer" foreslået af teorien har nogen kraft til at udvikle overhovedet.
- 3) Den fossile optegnelse beviser det totalt modsatte af, hvad teorien foreslår.

I denne sektion vil vi generelt undersøge disse tre grundlæggende pointer:

Det første uovervindelige trin: Livets oprindelse

Evolutionsteorien postulerer, at alle levende arter udviklede sig fra en enkelt levende celle, der opstod på den primitive jord for 3,8 milliarder år siden. Hvordan en enkelt celle kunne generere millioner af komplekse levende arter og, hvis en sådan evolution virkelig foregik, hvorfor spor ikke kan observeres i den fossile optegnelse, er nogle af de spørgsmål, som teorien ikke kan besvare. Men først og fremmest må vi stille dette spørgsmål til det første trin af den påståede evolutionsproces: hvordan opstod denne "første celle"?

Da evolutionsteorien nægter skabelsen og ikke accepterer nogen form for overnaturlig indblanding, vedholder den, at den "første celle" opstod som et produkt af blindt tilfælde inden for naturens love, uden noget design, nogen plan eller arrangement. Ifølge teorien må livløst materie have produceret en levende celle som resultat af tilfælde. Sådan en påstand er dog i uoverensstemmelse med selv biologiens mest uangribelige love.

"Liv kommer fra liv"

I sin bog nævnte Darwin aldrig livets oprindelse. Den primitive forståelse for videnskab på hans tid hvilede på formodningen om, at levende væsner havde en meget simpel struktur. Siden middelalderen, blev den spontane generation, teorien som påstår at ikke-levende materialer satte sig sammen og dannede levende organismer, bredt accepteret. Det var almindeligt accepteret, at insekter kom til fra madrester, og mus fra korn. Interessante eksperimenter blev udført for at bevise denne teori. Noget korn blev lagt på et beskidt tøjstykke, og man antog, at mus ville opstå fra det efterhånden.

På samme måde blev det formodet, at udviklingen af maddiker i råddent kød var bevis for spontan generation. Men man forstod først noget tid senere, at orme ikke spontant opstod i kød, men blev båret dertil af fluer i form af larver, usynlige for det blotte øje.

Selv da Darwin skrev *The Origin of Species*, var antagelsen om, at bakterier kunne komme til fra livløst materie, bredt accepteret i hele videnskabens verden.

Men fem år efter udgivelsen af Darwins bog, bekendtgjorde Louis Pasteur sine resultater efter lange studier og eksperimenter, som modbeviste spontan generation, en hjørnesten i Darwins teori. I sin triumferende lektion ved Sorbonne i 1864 sagde Pasteur: "Aldrig vil doktrinen af spontan generation rejse sig fra det dødelige slag fra dette simple eksperiment."²

I lang tid modsatte fortalere for evolutionsteorien sig Pasteurs fund. Men som videnskabens udvikling opklarede den komplekse struktur i cellen hos et levende væsen, mødte ideen om, at liv kunne komme til ved tilfælde, et endnu større dødvande.

Resultatløse indsats i det 20. århundrede

Den første evolutionist, som bragte emnet om livets oprindelse op i det 20. århundrede, var den kendte russiske biolog Alexander Oparin. Med forskellige teser, som han fremsatte i 1930'erne, prøvede han at bevise, at en levende celle kunne opstå ved tilfælde. Disse studier var dog dømt til at mislykkes, og Oparin måtte komme med følgende indrømmelse: "Desværre forbliver cellens oprindelse et spørgsmål, som faktisk er det mørkeste punkt i hele evolutionsteorien."³

Evolutionistiske tilhængere af Oparin forsøgte at udføre eksperimenter for at løse dette problem. Det mest kendte eksperiment blev udført af amerikanske kemiker Stanley Miller i 1953. Ved at blande de gasser, han påstod, der havde eksisteret i den oprindelige jords atmosfære i en eksperimentopstilling, og tilføje energi til blandingen, syntetiserede Miller flere af de organiske molekyler (aminosyrer), der er til stede i proteiners struktur.

Blot få år gik før det blev afsløret, at dette eksperiment, som blev præsenteret som et vigtigt skridt i evolutionens navn, var ugyldig, fordi atmosfæren brugt i eksperimentet var meget forskellig fra de rigtige forhold på Jorden.⁴

Efter en lang stilhed indrømmede Miller, at det atmosfære medium, han brugte, var urealistisk.⁵

Alle evolutionisternes indsats gjort gennem det 20. århundrede for at forklare livets oprindelse mislykkedes. Geokemikeren Jeffrey Bada fra the San Diego Scripps Institute accepterer dette faktum i en artikel udgivet i Earth Magazine i 1998:

I dag, hvor vi forlader det tyvende århundrede, står vi stadig overfor det største uløste problem, som vi havde, da vi gik ind til det tyvende århundrede: **Hvordan opstod livet på Jorden?** ⁶

Livets komplekse struktur

Den primære grund til, at evolutionsteorien endte i et så stort dødvande om livets oprindelse er, at selv de levende organismer, der siges at være simplest, har enestående komplekse strukturer. Cellen i en levende ting er mere kompleks end alle vores menneskeskabte teknologiske produkter. I dag kan en levende celle i selv de mest udviklede laboratorier i verden ikke produceres ved at sætte organiske kemikalier sammen.

De forhold, der kræves for dannelsen af en celle, er for store i kvantitet til at kunne forklares af tilfælde. Sandsynligheden for, at proteiner, cellens byggesten, syntetiseres tilfældigt, er 1 til 10^{950} for et gennemsnitligt protein bestående af 500 aminosyrer. I matematikken betragtes en sandsynlighed lavere end 1 til 10^{50} som værende praktisk umulig.

DNA molekylet, som findes i kernen af en celle, og som lagrer genetisk information, er en fantastisk databank. Det er blevet beregnet, at hvis informationen indkodet i DNA blev skrevet ned, ville det udgøre et gigantisk bibliotek bestående af 900 udgaver af encyklopædier bestående af 500 sider hver.

Et meget interessant dilemma opstår her: DNA kan kun kopiere sig selv ved hjælp af nogle specialiserede proteiner (enzymmer). Men syntesen af disse enzymer kan kun realiseres af informationen indkodet i DNA. Da de begge afhænger af hinanden, må de eksistere på samme tid for kopiering. Dette bringer scenariet om, at liv opstod af sig selv, til en blindgyde. Prof. Leslie Orgel, en anerkendt evolutionist fra University of San Diego, Californien, indrømmer dette faktum i september 1994 udgaven af *Scientific American* magasinet:

Det er ekstremt usandsynligt, at proteiner og aminosyrer, som begge er strukturelt komplekse, opstod spontant på samme sted og samme tid. Stadig virker det også umuligt at have en uden den anden. Og så, ved første øjekast, må man måske konkludere, at hvis livet faktisk aldrig opstod ved kemiske metoder.⁷

Uden tvivl, hvis det er umuligt for liv at være opstået spontant som resultat af blindt tilfælde, så må de accepteres, at liv blev "skabt" på en overnaturlig måde. Dette faktum afkræfter fuldstændig evolutionsteorien, hvis hovedformål er at benægte skabelse.

Evolutionens opdigtede mekanismer

Det andet vigtige punkt, der negerer Darwins teori er, at man fandt ud, at begge koncepter fremsat af teorien som "evolutionære mekanismer", ikke havde nogen evolutionær kraft i virkeligheden.

Darwin baserede sin evolution påstand fuldstændig på mekanismen "naturlig selektion". Den vigtighed, han pålagde denne mekanisme var tydelig i bogens navn: *Origin of Species, By Means of Natural Selection...*

Naturlig selektion vedholder, at de levende ting, der er stærkere og mere tilpassede til deres habitats naturlige forhold, vil overleve i kampen for livet. For eksempel, i en hjorteflok under trussel af angreb fra vilde dyr, vil de, der kan løbe hurtigere, overleve. Derfor vil hjorteflokken udgøres af hurtigere og stærkere individer. Men denne mekanisme vil uden tvivl ikke gøre, at hjorte udvikler sig og transformerer sig til en anden levende art, for eksempel, heste.

Derfor har mekanismen naturlig selektion ingen evolutionær kraft. Darwin var også klar over dette faktum og måtte sige dette i sin bog *The Origin of Species*:

Naturlig selektion kan intet gøre indtil fordelagtige variationer ved tilfælde forekommer.⁸

Lamarcks indflydelser

Så hvordan kunne disse "fordelagtige variationer" forekomme? Darwin prøvede at besvare dette spørgsmål ud fra standpunktet af den primitive forståelse for videnskab på den tid. Ifølge den franske biolog Cheavlier de Lamarck (1744-1829), som levede før Darwin, videregav levende væsner de træk, de fik under deres levetid, til den næste generation, og disse træk, som akkumuleredes fra en generation til den næste, gjorde, at nye arter blev dannet. Han påstod for eksempel, at giraffer udviklede sig fra antiloper; siden de havde svært ved at spise bladene på høje træer, blev deres nakker forlængede fra generation til generation.

Darwin gav også lignende eksempler. I sin bog *The Origin of Species*, for eksempel, sagde han, at nogle bjørne, der gik i vandet for at finde mad, transformerede sig selv til hvaler med tiden.⁹

Men arvens love, opdaget af Gregor Mendel og bekræftet af genetisk videnskab, som blomstrede i det 20. århundrede, knuste fuldstændig den legende, at opnåede træk blev videregivet til efterfølgende generationer. Altså faldt naturlig selektion bort som en evolutionær mekanisme.

Neodarwinisme og mutationer

For at finde en løsning fremsatte darwinister den "moderne syntetiske teori", eller som den mere alment kendes, neodarwinisme, i slutningen af 1930'erne. Neodarwinisme tilføjede mutationer, som er forvirringer dannet i generne hos levende væsner på grund af eksterne faktorer såsom radiation eller kopieringsfejl, som "grunden til fordelagtige variationer" i tillæg til naturlig mutation.

I dag er modellen, som står for evolution i verden, neodarwinisme. Teorien vedholder, at millioner af levende væsner dannedes som resultat af en proces, hvorved flere komplekse organer i disse organismer såsom ører, øjne, lunger og vinger gennemgik "mutationer", altså genetiske fejl. Stadig er der et ligefremt videnskabeligt faktum, der totalt underminerer denne teori: mutationer gør ikke, at levende væsner udvikler sig, men modsat er de altid skadelige.

Grunden til dette er meget simpel: DNA har en meget kompleks struktur, og tilfældige effekter kan kun gøre skade på det. Den amerikanske genetiker B. G. Ranganathan forklarer det som følger:

For det første er sande mutationer meget sjældne i naturen. For det andet er de fleste mutationer skadelige, siden de er tilfældige frem for ordnede ændringer i geners struktur: enhver tilfældig forandring i et meget ordnet system vil være negativt, ikke positivt. For eksempel, hvis et jordskælv rystede en meget ordnet struktur såsom en bygning, ville der være en tilfældig forandring i bygningens rammeværk, hvilket, højst sandsynlig, ikke ville være en forbedring.¹⁰

Ikke overraskende er intet eksempel på mutation, som er brugbar, altså som ses at udvikle den genetiske gode, blevet observeret indtil nu. Alle mutationer har vist sig at være skadelige. Det blev forstået, at mutation, som præsenteres som en "evolutionær mekanisme", faktisk er en genetisk hændelse, der skader levende ting og efterlader dem skadede. (Den mest gængse effekt af mutation hos mennesker er kræft.) Selvfølgelig kan en ødelæggende mekanisme ikke være en "evolutionær mekanisme". Naturlig selektion, på den anden side, "kan ikke selv gøre noget" som Darwin også accepterede. Dette faktum viser os, at der ikke er nogen "evolutionær

mekanisme” i naturen. Siden ingen evolutionær mekanisme eksisterer, kan ingen sådan opdigtet proces kaldet ”evolution” have fundet sted.

Den fossile optegnelse: Ingen tegn på overgangsformer

Det tydeligste bevis for, at scenariet foreslået af evolutionsteorien ikke fandt sted, er den fossile optegnelse.

Ifølge evolutionsteorien er enhver levende art udsprunget fra en forgænger. En tidligere eksisterende art blev omdannet til noget andet med tiden, og alle arter er kommet til på denne måde. Ifølge teorien fortsætter denne transformation gradvist over millioner af år.

Hvis dette havde været tilfældet, burde flere overgangsformer have eksisteret og levet under denne lange transformationsperiode.

For eksempel skulle nogle halvt fisk/halvt reptiler have levet i fortiden, som havde fået nogle reptil træk ud over de træk fra fisk, de allerede havde. Eller der skulle have eksisteret nogle reptilfugle, som havde fået nogle træk fra fugle ud over de reptil træk, de allerede havde. Siden disse ville være i en overgangsfase, skulle de have været handicappede, defekte, forkrøblede levende væsner. Evolutionister henfører til disse opdigtede væsner, som de tror, har levet i fortiden, som ”overgangsformer”.

Hvis sådanne dyr virkelig nogensinde havde eksisteret, skulle der være millioner og endda milliarder af dem i antal og variation. Vigtigst af alt skulle resterne af disse sære væsner være til stede i den fossile optegnelse. I *The Origin of Species* forklarede Darwin:

Hvis min teori er sand, må utallige mellemliggende variationer, der linker alle arterne i den samme gruppe tæt sammen, bestemt have eksisteret... Altså kunne beviser for deres tidligere eksistens kun findes blandt fossile rester.¹¹

Darwins håb knust

Men selvom evolutionister har gjort ivrige indsatser for at finde fossiler siden midten af det 19. århundrede i hele verden, er ingen overgangsformer endnu blevet fundet. Alle de udgravede fossiler viser, i strid med evolutionisternes forventninger, at liv opstod på Jorden lige pludselig og fuldt udviklet.

En kendt britisk palæontolog, Derek V. Ager, indrømmer dette faktum, selvom han er en evolutionist:

Pointen opstår, at hvis vi undersøger den fossile optegnelse detaljeret, om det gælder rækkefølge eller arter, finder vi – igen og igen – ikke gradvis evolution, men den pludselige eksplosion af en gruppe på bekostning af en anden.¹²

Dette betyder, at alle levende arter i den fossile optegnelse opstår pludseligt som fuldt udviklede uden nogen mellemliggende former i mellem. Dette er lige modsat Darwins formodninger. Det er også meget

tydeligt bevis for, at alle levende ting er skabt. Den eneste forklaring på, at en levende art opstår pludseligt og komplet i enhver detalje uden nogle evolutionære forfædre er, at den blev skabt. Dette faktum indrømmes også af den vidt kendte evolutionistiske biolog Douglas Futuyma:

Skabelse og evolution, sammen, udtømmer de mulige forklaringer for oprindelsen af levende ting. Organismer opstod enten på jorden fuldt udviklet, ellers gjorde de ikke. Hvis de ikke gjorde, må de have udviklet sig fra præeksisterende arter via en modifikationsproces. Hvis de opstod i et fuldt udviklet stadie, må de bestemt være blevet skabt af en almægtig intelligens.¹³

Fossiler viser, at levende væsner opstod fuldt udviklet og i et perfekt stadie på Jorden. Dette betyder, at ”arternes oprindelse”, modsat Darwins formodning, ikke er evolution, men Skabelse.

Fortællingen om menneskelig evolution

Det emne, der oftest bringes på banen af fortalere for evolutionsteorien er menneskets oprindelse. Den darwinistiske påstand vedholder, at dagens mand udvikledes fra et slags abelignende væsen. Under denne påståede evolutionsproces, som angiveligt startede for 4-5 millioner år siden, påstås det, at der eksisterede nogle ”overgangsformer” mellem nutidens mand og hans forfædre. Ifølge dette fuldstændig opdigtede scenarie, er de følgende fire grundlæggende ”kategorier” noteret:

1. *Australopithecus*
2. *Homo habilis*
3. *Homo erectus*
4. *Homo sapiens*

Evolutionister kalder menneskets såkaldte første abelignende forfædre *Australopithecus*, hvilket betyder ”Sydafrikansk abe”. Disse levende væsner er faktisk intet andet end en gammel abeart, der er uddød. Udvidet forskning af diverse *Australopithecus* prøver af to verdenskendte anatomer fra England og USA, nemlig Lord Solly Zuckerman og Prof. Charles Oxnard, har vist, at disse aber tilhørte en almindelig abeart, der uddøde og ikke bar nogen lighed med mennesker.¹⁴

Evolutionister klassificerer det næste trin af menneskelig evolution som slægten ”homo”, altså ”menneske”. Ifølge den evolutionistiske påstand, er de levende ting i Homo serien mere udviklede end *Australopithecus*. Evolutionister udtænker en fantasifuld evolutionsopsætning ved at arrangere forskellige fossiler af disse væsner i en særlig rækkefølge. Denne opsætning er opdigtet, fordi det aldrig er blevet bevist, at der er et evolutionært forhold mellem disse forskellige klasser. Ernst Mayr, en af de førende forsvarere af evolution i det 20. århundrede, indrømmer i sin bog *One Long Argument*, at ”særlige historiske [puslespil] såsom livets oprindelse eller *Homo sapiens*, er ekstremt svære og når måske aldrig en endelig, tilfredsstillende forklaring.”¹⁵

Ved at beskrive leddene i kæden som ”*Australopithecus* > *Homo habilis* > *Homo erectus* > *Homo sapiens*” antyder evolutionister, at hver af disse arter er forfader til den følgende. Men palæantropologers nylige fund har afsløret, at *Australopithecus*, *Homo habilis* og *Homo erectus* levede i forskellige dele af verden på samme tid.¹⁶

Endvidere har et særligt segment af mennesker klassificeret som *Homo erectus* levet indtil meget moderne tider. *Homo sapiens neanderthalensis* og *Homo sapiens sapiens* (det moderne menneske) eksisterede sammen i samme region.¹⁷

Denne situation indikerer åbenlyst ugyldigheden ved påstanden om, at de er forfædre til hinanden. En palæontolog fra Harvard University, Stephen Jay Gould, forklarer denne blindgyde for evolutionsteorien, selvom han selv er en evolutionist:

Hvad er der sket med vores stige, hvis der er tre sameksisterende slægter af hominider (*A. africanus*, *de robuste australopithecinerne* og *H. habilis*), hvor ingen tydeligt stammer fra hinanden? Endvidere viser ingen af de tre nogen evolutionære tendenser under deres ophold på jorden.¹⁸

Kort sagt er scenariet om menneskelig evolution, som forsøges opretholdt ved hjælp af diverse tegninger af nogle ”halvt abe, halvt menneske” væsner, der vises i medier og fagbøger, altså ved brug af propaganda, ikke andet end en fortælling uden videnskabeligt grundlag.

Lord Solly Zuckerman, en af de mest kendte og respekterede videnskabsmænd i England, som udførte forskning inden for dette emne i årevis og især studerede *Australopithecus* fossiler i 15 år, konkluderede endeligt, på trods af selv at være evolutionist, at der faktisk ikke er noget sådan stamtræ, der forgrener sig ud fra abelignende væsner til mennesket.

Zuckerman lavede også et interessant ”videnskabsspektrum”. Han lavede et spektrum af videnskaber, der gik fra de, han opfattede som videnskabelige, til de han betragtede som uvidenskabelige. Ifølge Zuckermans spektrum er de mest ”videnskabelige” – altså de, der hviler på konkret data – områder af videnskaben kemi og fysik. Efter dem kommer de biologiske videnskaber og så de sociale. I den helt anden ende af spektret, som er den del, der betragtes som mest ”uvidenskabelige”, er ”ekstrasensorisk opfattelse” – koncepter som telepati og sjette sans – og til sidst ”menneskelig evolution”. Zuckerman forklarer sit ræsonnement:

Vi bevæger os så væk fra registret for objektiv sandhed hen til de områder for formodet biologisk videnskab, ligesom ekstrasensorisk opfattelse eller fortolkningen af menneskets fossile historie, hvor alt er muligt for de troende (evolutionister) – og hvor den gloende troende (på evolution) nogle gange er i stand til at tro på flere modstridende ting på samme tid.¹⁹

Fortællingen om menneskelig evolution reduceres til intet andet end den forudindtagede fortolkning af nogen fossiler udgravet af særlige folk, der blindt adlyder deres teori.

Teknologi i øjet og øret

Et andet emne, der forbliver ubesvaret af evolutionær teori, er den udmærkede kvalitet af sansning i øjet og øret.

Før vi går videre til emnet om øjet, lad os kort svare på spørgsmålet ”hvordan vi ser”. Lysstråler, der kommer fra et objekt, falder modsat på øjets nethinde. Her transmitteres disse lysstråler til elektriske signaler af celler, og de når et lille punkt bag i hjernen kaldet visionscentret. Disse elektriske signaler opfattes i hjernens center som et billede efter en række processer. Med denne tekniske baggrund, lad os tænke lidt.

Hjernen er isoleret fra lys. Det betyder, at hjernens inderside er solidt mørke, og lys når ikke stedet, hvor hjernen er placeret. Altså nås synscentret aldrig af lys, og det kan endda være det mørkeste sted, du nogensinde har kendt. Men du observerer en oplyst, klar verden i dette tussmørke.

Billedet dannet i øjet er så skarpt og distinkt, at selv teknologien i det 20. århundrede endnu ikke har opnået det. Se for eksempel på den bog, du læser, de hænder, du holder den i, løft så dit hoved og kig omkring dig. Har du nogensinde set så skarpt og distinkt et billede som dette noget andet sted? Selv de mest udviklede fjernsynsskærme produceret af de største fjernsynsproducenter i verden kan ikke give dig sådan et skarpt billede. Det er et tredimensionelt, farvet og utrolig skarpt billede. I over 100 år har tusindvis af ingeniører prøvet at opnå denne skarphed. Fabrikker, kæmpe lokaler blev etableret, meget forskning er blevet gjort, planer og designs er blevet lavet for dette formål. Se igen på en fjernsynsskærm og bogen, du holder i dine hænder. Du vil se, at der er en stor forskel i skarphed og skelnen. Endvidere viser tv-skærmen dig et todimensionelt billede, hvorimod du med dine øjne ser et tredimensionelt perspektiv med dybde.

I mange år har titusindvis af ingeniører prøvet at lave et tredimensionelt TV og opnå øjets visionskvalitet. Ja, de har lavet et tredimensionelt fjernsynssystem, men det er ikke muligt at se det uden at tage briller på; endvidere er det kun en kunstig tredimension. Baggrunden er mere sløret, forgrunden fremstår som et papirmiljø. Aldrig har det været muligt at producere et skarpt og distinkt syn som øjets. I både kameraet og fjernsynet er der et tab af billedkvalitet.

Evolutionister påstår, at mekanismen, der producerer dette skarpe og distinkte billede er blevet dannet ved tilfælde. Hvis nogen nu fortalte dig, at fjernsynet i dit værelse var dannet som et resultat af tilfælde, at alle dets atomer bare satte sig sammen og udgør enheden, der producerer et billede, hvad ville du tro? Hvordan kan atomer gøre, hvad tusindvis af mennesker ikke kan?

Hvis et apparat, der producerer et mere primitivt billede end øjet, ikke kunne være blevet dannet ved tilfælde, så er det mere tydeligt, at øjet ikke kunne være blevet dannet ved tilfælde. Den samme situation gælder øret. Det ydre øre samler de tilgængelige lyde op ved øremuslingen og sender dem til mellemøret: mellemøret sender lyd vibrationerne ved at forstærke dem; det indre øre sender disse vibrationer til hjernen ved at oversætte dem til elektriske signaler. Ligesom for øjet færdiggøres høresansen i centret for høreelse i hjernen.

Situationen i øjet er også gældende for øret. Det vil sige, at hjernen er isoleret fra lyd ligesom fra lys. Den lader ingen lyd ind. Derfor er hjernens inderside fuldstændig stille, lige meget hvor larmende ydersiden er. Ikke desto mindre opfattes de skarpeste lyde i hjernen. I din hjerne, der er isoleret fra lyd, lytter du til symfonierne fra et orkester og hører alle lydene på et overfyldt sted. Men hvis lydniveauet i din hjerne blev målt af et præcist apparat i det øjeblik, ville det ses, at en fuldstændig stilhed hersker der.

Som i tilfældet med billederne, er års indsats blevet gjort for at prøve at generere og reproducere lyd, der er trofast til den originale. Resultaterne af disse forsøg er lydoptagere, hi-fi systemer og systemer til at opfange lyd. På trods af al denne teknologi og de tusindvis af ingeniører og eksperter, der har arbejdet med disse bestræbelser, er ingen lyd endnu blevet opnået, der har samme skarphed og klarhed som lyden, opfattet af øret. Tænk på det mest højteknologiske HI-FI system produceret af det største firma i musikindustrien. Selv i disse apparater mistes noget lyd, når det optages; eller du hører altid en hvislende lyd, før musikken starter. Men lydene, der er produkter af den menneskelige krops teknologi, er utroligt skarpe og tydelige. Et menneskeligt øre opfatter aldrig en lyd ledsaget af en hvislende lyd eller atmosfæretryk som et HI-FI apparat gør; det opfatter lyden, præcis som den er, skarp og tydelig. Det er sådan, det har været, siden menneskets Skabelse.

Indtil nu har intet menneskeskabt visuelt eller optagelsesapparat været så sensitivt og succesfuldt i at opfatte sanseligt data som øjet og øret er.

Men når det gælder syn og høreelse, ligger en meget større sandhed bag alt dette.

Hvem ejer den bevidsthed, som ser og hører inde i hjernen?

Hvem ser på en dragende verden i hjernen, lytter til symfonier og fugles kvidren, og dufter roserne?

Stimuleringerne, der kommer fra en persons øjne, ører og næse, rejser til hjernen som elektrokemiske nerveimpulser. I biologi, fysiologi og biokemi bøger kan du finde mange detaljer om, hvordan dette billede dannes i hjernen. Men du vil aldrig møde det vigtigste faktum: hvem opfatter disse elektrokemiske nerveimpulser som billeder, lyde, lugte og sensoriske begivenheder i hjernen? Der er en bevidsthed i hjernen, der opfatter alt dette uden at have noget behov for et øje, et øre og en næse. Hvem ejer denne bevidsthed? Selvfølgelig tilhører den ikke nerverne, fedtlaget og neuronerne, der udgør hjernen. Det er derfor, darwinistiske materialister, som tror, at alt er udgjort af materie, ikke kan besvare disse spørgsmål.

For denne bevidsthed er ånden skabt af Gud, som hverken behøver øjet til at se billederne eller øret til at høre lydene. Endvidere behøver den ikke hjernen for at tænke.

Alle, der læser dette eksplicitte og videnskabelige faktum, burde tænke på Almægtige Gud, og frygte og søge tilflugt hos Ham, for Han maser hele universet ind i et bælgmørkt sted på få kubikcentimeter i en tredimensionel, farvet, skygget og lysende form.

En materialistisk tro

Den information, vi indtil videre har præsenteret, viser os, at evolutionsteorien ikke stemmer overens med videnskabelige fund. Teoriens påstand om livets oprindelse er uforenelig med videnskab, de evolutionære mekanismer, den foreslår, har ingen evolutionær kraft, og fossiler demonstrerer, at de krævede overgangsformer aldrig har eksisteret. Så det betyder bestemt, at evolutionsteorien burde skubbes til side som

en uvidenskabelig ide. Dette er måden hvorpå mange ideer, såsom modellen for det jordcentrerede univers, er blevet fjernet fra videnskabens dagsorden gennem historien.

Men evolutionsteorien bevares på videnskabens dagsorden. Nogle folk prøver endda at præsentere kritik rettet mod det som et "angreb på videnskaben." Hvorfor?

Grunden er, at denne teori er en uundværligt dogmatisk holdning for nogle cirkler. Disse cirkler er blindt hengivet til materialistisk filosofi og vedtager sig darwinisme, fordi det er den eneste materialistiske forklaring, der kan fremsættes for at forklare naturens værk.

Interessant nok indrømmer de også dette faktum fra tid til anden. En velkendt genetiker og en udtalt evolutionist, Richard C. Lewontin fra Harvard University, indrømmer, at han "først og fremmest er en materialist og så en videnskabsmand":

Det er ikke, fordi videnskabens metoder og institutioner på en eller anden vis tvinger os til at acceptere en materiel forklaring for den fænomenale verden, men, modsat, at vi tvinges af vores a priori tilslutning til materielle ting til at skabe et apparat for undersøgelse og et sæt koncepter, der producerer materielle forklaringer, lige meget hvor ulogiske, lige meget hvor mystificerende for de uinitierede. Endvidere er materialisme absolut, så vi kan ikke tillade en Guddommelig [indblanding]...20

Disse er eksplicitte udtalelser om, at darwinisme er et dogme, der kun holdes i live for materialismens skyld. Dogmet vedholder, at der ikke er noget væsen uden materie. Derfor siger det, at livløst, ubevidst materie bragte livet til. Det insisterer på, at millioner af forskellige levende arter (altså fugle, fisk, giraffer, tigre, insekter, træer, blomster, hvaler og mennesker) opstod som et resultat af interaktionen mellem materie såsom faldende regn, lynglimt og så videre, ud af livløst materie. Dette er en forskrift modsat både fornuft og videnskab. Men darwinister fortsætter stadig uvidende med at forsvare det bare for ikke selv at skulle "tillade en Guddommelig indblanding".

Enhver, der ikke ser på levende væsners oprindelse med en materialistisk fordom, ser denne evidente sandhed: Alle levende væsner er værket af en Skaber, Som er almægtig og alvidende. Denne Skaber er Allah, Som skabte hele universet fra ikke-eksistens, på den mest perfekte måde og formede alle levende væsner.

**De sagde: "Højlovet være Du!
Vi ved kun, hvad Du har lært os.
Du er Den Vidende og Den Vise."
(Sura al-Baqara, 32)**

NOTER

- 1- Hugh Ross, *The Fingerprint of God*, p. 50
- 2- Sidney Fox, Klaus Dose, *Molecular Evolution and The Origin of Life*, W.H. Freeman and Company, San Francisco, 1972, p. 4.
- 3- Alexander I. Oparin, *Origin of Life*, Dover Publications, New York, 1936, 1953 (reprint), p. 196.
- 4- "New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life", *Bulletin of the American Meteorological Society*, vol 63, November 1982, p. 1328-1330.
- 5- Stanley Miller, *Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules*, 1986, p. 7.
- 6- Jeffrey Bada, *Earth*, February 1998, p. 40
- 7- Leslie E. Orgel, "The Origin of Life on Earth", *Scientific American*, vol. 271, October 1994, p. 78.
- 8- Charles Darwin, *The Origin of Species by Means of Natural Selection*, The Modern Library, New York, p. 127.
- 9- Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, p. 184.
- 10- B. G. Ranganathan, *Origins?*, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988, p. 7.
- 11- Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, p. 179.
- 12- Derek A. Ager, "*The Nature of the Fossil Record*", *Proceedings of the British Geological Association*, vol 87, 1976, p. 133.
- 13- Douglas J. Futuyma, *Science on Trial*, Pantheon Books, New York, 1983. p. 197.
- 14- Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, Toplinger Publications, New York, 1970, pp. 75-94; Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", *Nature*, vol 258, p. 389.
- 15- "Could science be brought to an end by scientists' belief that they have final answers or by society's reluctance to pay the bills?" *Scientific American*, December 1992, p. 20.
- 16- Alan Walker, *Science*, vol. 207, 7 March 1980, p. 1103; A. J. Kelso, *Physical Anthropology*, 1st ed., J. B. Lipincott Co., New York, 1970, p. 221; M. D. Leakey, *Olduvai Gorge*, vol. 3, Cambridge University Press, Cambridge, 1971, p. 272.
- 17- Jeffrey Kluger, "Not So Extinct After All: The Primitive *Homo erectus* May Have Survived Long Enough To Coexist With Modern Humans," *Time*, 23 December 1996.
- 18- S. J. Gould, *Natural History*, vol. 85, 1976, p. 30.
- 19- Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, p. 19.
- 20- Richard Lewontin, "*The Demon-Haunted World*," *The New York Review of Books*, January 9, 1997, p. 28

